

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

2014. december 31.
V. évfolyam 12. szám

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK.....3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	6
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	7
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	8
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	11
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	11
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	11
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	13
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	15
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	18
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	30
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	31
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	31
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	31
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	38
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	38
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	38

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK.....45

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEL.....	45
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEL.....	45
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ IRÁNYMUTATÁSAI.....	49
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	49
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	50
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	50
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	54
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	55
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	55
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	55

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú kérelmet.

Gazdasági ügyszak

40. A Krajský soud v Praze (Cseh Köztársaság) által 2014. augusztus 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-377/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Ellentétes-e, illetve ellentétesek-e a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: a tisztességtelen feltételek alkalmazásáról szóló irányelv) 7. cikkének (1) bekezdése és a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 23-i 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: a fogyasztói hitelmegállapodásokról szóló irányelv) 22. cikkének (2) bekezdésével vagy a fogyasztóvédelemre vonatkozó más uniós jogi rendelkezésekkel

- a 185/2013. sz. törvénnyel módosított, a fizetéseképtelenségről és megszüntetésének módjairól szóló 182/2006. sz. törvény (zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení) (a továbbiakban: a fizetéseképtelenségről szóló törvény) azon szabályozása, amely csak a felszámoló, valamely hitelező vagy (a lent említett megszorításokkal) az adós (fogyasztó) által benyújtott járulékos kérelem alapján teszi lehetővé a nemzeti bíróság számára a fogyasztói jogviszonyokból eredő követelések valóságának, összegének vagy rangsorának vizsgálatát?
- az olyan rendelkezések, amelyek a fizetéseképtelenségi eljárást szabályozó nemzeti jogszabályok keretében kizárólag olyan esetekre korlátozzák az adós (fogyasztó) ahhoz való jogát, hogy a hitelezők (eladók vagy szolgáltatók) bejelentett követeléseinek bírósági felülvizsgálatát kérje, amelyekben a fogyasztó fizetéseképtelenségének tehermentesítés formájában történő megszüntetését jóváhagyták, és ezen összefüggésben csak a hitelezők nem biztosított követeléseivel kapcsolatban, az adós kifogásainak további korlátozásával az illetékes hatóság határozatával elismert, végrehajtható okiratba foglalt követelések esetében kizárólag az annak bizonyítására vonatkozó lehetőségre korlátozva, hogy a követelés megszűnt vagy elévült, ahogyan azt a fizetéseképtelenségről szóló törvény 192. § -a (3) bekezdésének és 410. § -a (2) és (3) bekezdésének rendelkezései előírják?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: a fogyasztói hitelmegállapodás alapján fennálló követelések vizsgálatának tárgyában folytatott eljárásban köteles-e a bíróság hivatalból – akár fogyasztói kifogás hiányában is – figyelembe venni a fogyasztói hitelmegállapodásokról szóló irányelv 10. cikkének (2) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségek teljesítésének hitelező általi elmulasztását és alkalmazni a nemzeti jogban a szerződéses megállapodások érvénytelenségének formájában szabályozott következményeket?

Az első vagy második kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

3) özvetlen hatállyal rendelkeznek-e a fent hivatkozott irányelvek rendelkezései, és kizárja-e azok közvetlen alkalmazását az a tény, hogy a járulékos eljárás nemzeti bíróság általi hivatalbóli megindítása (vagy nemzeti jogi nézőpontból: valamely követelés nem megengedett felülvizsgálata az adós-fogyasztó hatástalan kérelme alapján) beavatkozik a fogyasztó és az eladó vagy szolgáltató közötti horizontális viszonyba?

4) Milyen összeget jelent a fogyasztói hitelmegállapodásokról szóló irányelv 10. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerinti „teljes hitelösszeg”, és a „lehívás összege[ként]” milyen összegeket kell bevonni a teljesíteldíj-mutató (THM) kiszámításába a fogyasztói hitelmegállapodásokról szóló irányelv I. mellékletében rögzített képlet alapján, ha a hitelmegállapodás formálisan egy konkrét pénzüsszeg kifizetését ígéri, de egyidejűleg a megállapodás szerint a hitel kifizetésekor a hitelező követeléseit, a hitelnújtásért fizetendő díjat és az első hiteltörlesztő-részletet (vagy a későbbi törlesztőrészleteket) bizonyos mértékben beszámítják az említett összegbe, és így az ily módon beszámított összegeket valójában sohasem fizetik ki a fogyasztónak, vagy utalják át a számlájára, és azok mindvégig a hitelező rendelkezésére állnak? Befolyásolja-e az ilyen, valójában ki nem fizetett összegek beszámítása a kiszámított THM összegét?

Az előző kérdésekre adandó választól függetlenül:

5) Annak vizsgálata körében, hogy a megállapodás szerinti kártérítés aránytalan-e a tisztességtelen feltételek alkalmazásáról szóló irányelv melléklete 1. pontjának e) alpontja értelmében, szükséges-e értékelni a megállapodás szerinti összes kötbérikötés együttes hatását attól függetlenül, hogy a hitelező ténylegesen megköveteli-e azok teljes mértékű teljesítését, és attól függetlenül, hogy azok némelyike a nemzeti jogi rendelkezések szempontjából esetleg érvénytelenül kikötöttek tekinthető, vagy csak a ténylegesen követelt és követelhető kötbérek teljes összegét szükséges figyelembe venni?

6) Amennyiben a kötbérek jogellenesnek tekintendők, úgy szükséges-e mellőzni valamennyi olyan részleges kötbér alkalmazását, amelyek, kizárólag együttesen vizsgálva azokat, arra engedték következtetni a nemzeti bíróságot, hogy a kártérítés összege aránytalan volt a tisztességtelen feltételek alkalmazásáról szóló irányelv melléklete 1. pontjának e) alpontja értelmében, vagy csak azok némelyikének alkalmazása mellőzendő (és ebben az esetben milyen kritérium alapján ítélendő meg ez)?

41. A Juzgado de lo Mercantil no 9 de Barcelona (Spanyolország) által 2014. augusztus 11-én és 2014. augusztus 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-381/14. és C-385/14. sz. és ügyek)¹

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Mivel a spanyol jogrend a LEC 43. cikkében a fogyasztó által párhuzamosan indított egyéni keresetre vonatkozóan felfüggesztő, illetve az előzetes döntéshozataltól függő hatályról rendelkezik a közérdekű keresettel indult eljárásban hozott jogerős ítélet meghozataláig, és e döntés kötelező erővel bír, anélkül hogy a fogyasztónak lehetősége lenne az őt megillető jogra hivatkozni, vagy a bizonyítási eszközök széles tárházát javasolni:

1. Úgy lehet-e tekinteni, [hogy a spanyol jogrend] a 93/13 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésének megfelelő, hatékony eszközt vagy mechanizmust állapít meg?

2. E felfüggesztő hatály milyen mértékű akadályt jelent a fogyasztó számára, és következésképpen mennyiben sérti a hivatkozott irányelv 7. cikkének (1) bekezdését a fogyasztó szerződésében foglalt tisztességtelen feltételek semmisségének bejelentésekor?

3. Az a tény, hogy a fogyasztó nem függetlenítheti magát a közérdekű keresettől, sérti-e a 93/13 irányelv 7. cikkének (3) bekezdését?

4. Vagy épp ellenkezőleg, a LEC 43. cikke szerinti felfüggesztő hatály összhangban van a 93/13 irányelv 7. cikkével, tekintettel arra, hogy a fogyasztó jogainak e közérdekű kereset teljes körű védelmet biztosít, hiszen a spanyol jogrend a fogyasztó jogainak védelmére más, ugyanolyan hatékony eljárásjogi mechanizmusokról rendelkezik, és a jogbiztonság elve érvényesül?

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

42. A Juzgado de Primera Instancia no 2 de Santander (Spanyolország) által 2014. szeptember 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-421/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Első kérdés:

1) Úgy kell-e értelmezni az 1/2013. sz. törvény 4. átmeneti rendelkezését, hogy az nem képezheti akadályát a fogyasztói érdekek védelmének?

2) A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv, különösen 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése alapján, annak érdekében, hogy az egyenértékűség és a teljes érvényesülés elvének megfelelően biztosítsa a fogyasztók és felhasználók védelmét, a fogyasztó, amennyiben a nemzeti jogszabályban e bejelentésre előírt határidő letelt, jogosult-e a célból bejelenteni, hogy a szerződésben tisztességtelen kikötések szerepelnek, hogy a nemzeti bíróság állást foglaljon az említett kikötések tekintetében?

3) A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv, különösen 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése alapján a nemzeti bíróságnak annak érdekében, hogy az egyenértékűség és a teljes érvényesülés elvének megfelelően biztosítsa a fogyasztók és felhasználók védelmét, hivatalból kell-e vizsgálni, hogy a szerződésben tisztességtelen kikötés szerepel, a megfelelő jogkövetkezmények alkalmazása mellett, jóllehet korábban eltérő határozatot hozott, illetve ezen értékelés a nemzeti eljárásjogi szabályok szerint jogerőssé vált?

Második kérdés:

4) Milyen feltételek mellett befolyásolhatja a minőség/ár viszony a szerződés nem alapvető feltételei tisztességtelen jellegének vizsgálatát? Az ilyen típusú tényezők ilyen jellegű közvetett befolyásának vizsgálatakor figyelembe kell-e venni a nemzeti jogszabályokban előírt, az árakra vonatkozó jogi korlátozásokat? Előfordulhat-e, hogy az absztrakt módon kikötött érvényes feltételek érvényüket veszítik annak megállapítását követően, hogy az ügylet ára a szokásos piaci árhoz képest nagyon magasnak bizonyul?

Harmadik kérdés:

5) A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 4. cikke alapján figyelembe lehet-e venni a szerződés megkötésének időpontját követően fennálló körülményeket, amennyiben a nemzeti jogszabály vizsgálata ide vezet?

Negyedik kérdés:

6) Úgy kell-e értelmezni a 1/2013. sz. törvénnyel módosított LEC 693. cikkének (2) bekezdését, hogy az nem képezheti akadályát a fogyasztói érdekek védelmének?

7) Ha a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv, különösen 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése alapján, annak érdekében, hogy az egyenértékűség és a teljes érvényesülés elvének megfelelően biztosítsa a fogyasztók és felhasználók védelmét, a nemzeti bíróság azt állapítja meg, hogy a szerződésben előrehozott lejáratra vonatkozóan tisztességtelen kikötés szerepel, akkor azt ki nem kötöttnek kell-e tekintenie és az ahhoz kapcsolódó jogkövetkezményeket kell-e alkalmaznia, akkor is, ha a szolgáltató (pénzintézet) megvárta a nemzeti rendelkezésben előírt minimális időtartam elteltét?

43. A Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia) által 2014. szeptember 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-429/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy értendő és értelmezendő-e a Montreali Egyezmény 19., 22. és 29. cikke, hogy valamely légi fuvarozó felel a harmadik felekkel szemben, többek között az utas jogi személy munkáltatójával szemben, akivel a nemzetközi utasfuvarozásra vonatkozó ügylet létrejött, valamely járat késedelmé miatt bekövetkezett kárért, amely miatt a felperesnek (a munkáltatónak) a késedelemmel kapcsolatosan további kiadásai (például útiköltség-térítés) merültek fel?

2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén, úgy kell-e érteni és értelmezni a Montreali Egyezmény 29. cikkét, hogy ezek a harmadik felek más alapon, például a nemzeti jogra hivatkozva jogosultak keresetet indítani a légi fuvarozóval szemben?

Munkaügyi ügyszak

39. A Juzgado de lo Social número 1 de Córdoba (Spanyolország) által 2014. augusztus 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-407/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Értelmezhető-e úgy a 2006/54/EK irányelv 18. cikke, amely előírja a nem alapján történő hátrányos megkülönböztetés sértettjét megillető kártérítés visszatartó jellegét (a tényleges, hatékony és az elszenvedett kárral arányos jellegén kívül), hogy a bíróság jogosult ésszerű mértékű büntető jellegű kártérítés megfizetésére irányuló, ténylegesen kiegészítő kötelezés megállapítására: azaz, olyan kiegészítő összeg kiszabására, amely, bár túllép a károsult személy által elszenvedett károk és veszteségek teljes jóvátételén, példaként szolgál mások számára (a károkozón kívül is), feltéve azonban, hogy a szóban forgó összeg az arányosság határain belül marad, abban az esetben is, ha a büntető jellegű kártérítés ezen alakzata idegen a nemzeti bíróság jogi hagyományaitól?

40. A Tribunal du travail de Bruxelles (Belgium) által 2014. augusztus 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-408/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e egyrészt a lojális együttműködés elvével és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével, másrészt az Alapjogi Charta 34. cikkének (1) bekezdésével az, hogy valamely tagállam csökkenti vagy akár megtagadja a munkavállaló számára az e tagállam jogszabályai szerint végzett tevékenység alapján járó öregségi nyugdíjat, amennyiben az e tagállamban és az európai intézményekben megszerzett szolgálati idő meghaladja az 1967. október 24-i arrêté royal no 50 relatif à la pension de retraite et de survie des travailleurs salariés 10a. cikkében rögzített 45 éves egységes szolgálati időt?

41. A Juzgado de lo Social no 33 de Barcelona (Spanyolország) által 2014. szeptember 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-422/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Amennyiben úgy tekintjük, hogy a határozott időtartamra alkalmazott munkavállalók, akiknek a szerződesei a határozott idő lejártá miatt szabályszerű teljesüléssel szűnnek meg, nem tartoznak a csoportos létszámcsökkentésről szóló 98/59 irányelv hatálya és az általa biztosított védelem alá az irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontjában foglalt rendelkezés okán (a folyamatban lévő C 392/13. sz. előzetes döntéshozatal iránti kérelem), összeegyeztethető lenne-e az irányelv céljával, hogy

ezeket a munkavállalókat – ezzel szemben – a munkahelyen (vagy spanyolországi vállalkozásnál) „rendszerint [helyesen: rendszeresen]” foglalkoztatott munkavállalók számának meghatározása tekintetében a csoportos létszámcsökkentésnek az irányelv 1. cikke a) pontjának i) alpontjában szabályozott küszöbértékének (10% vagy 30 munkavállaló) kiszámítása során figyelembe vennék?

2) A „felmondásoknak [helyesen: megszüntetéseknek]” az „elbocsátásokkal” azonos kezelésére vonatkozó rendelkezés, amelyet az irányelv 1. cikke (1) bekezdése b) pontjának második albekezdése határoz meg, ahhoz a feltételhez kötött, hogy az „elbocsátottak száma legalább öt fő”. Úgy kell-e értelmezni, hogy ez a feltétel az irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt, a munkáltató által a korábbiakban foganatosított vagy kezdeményezett „elbocsátásokra” vonatkozik, nem pedig a „hasonló megszüntetések” minimális számára az említett azonos kezelés érvényre juttatása érdekében?

3) A „munkaszerződések munkáltató által egy vagy több, nem az érintett egyéni munkavállalók személyében rejlő ok miatt kezdeményezett felmondásának [helyesen: megszüntetésének]” a 98/59 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének utolsó bekezdésében meghatározott fogalmába beletartozik-e a szerződésnek a munkáltató és a munkavállaló között létrejött megegyezés következtében történő megszüntetése, amelyet ugyan a munkavállaló kezdeményezett, de arra a munkafeltételeknek a munkáltató által a vállalkozás válsághelyzete miatt kezdeményezett megváltoztatását követően kerül sor, és amely esetben végül a munkavállaló akkora összegű kártérítésben részesül, amely megegyezik a jogellenes elbocsátás esetében járó összeggel?

42. A Højesteret (Dánia) által 2014. szeptember 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-441/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az uniós jog életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó általános elve magában foglalja-e az olyan rendszer tilalmát, mint a dán rendszer, amelynek értelmében a munkavállalók nem jogosultak végkielégítésre akkor, ha jogosultak olyan nyugdíj-biztosítási rendszer keretében a munkáltatójuk által fizetett öregségi nyugdíjra, amelybe 50. életévük betöltését megelőzően léptek be, tekintet nélkül arra, hogy a munkaerő-piacon maradási vagy a nyugdíjba vonulást választják-e?

2) Összeegyeztethető-e az uniós joggal, ha valamely dán bíróság egy munkavállaló és a magánjog hatálya alá tartozó munkáltatója között olyan végkielégítés tárgyában folyamatban lévő ügyben, amelyet az 1) kérdésben foglaltak értelmében a munkáltató a nemzeti jog szerint nem köteles megfizetni, de amelynek ezen eredménye nem összeegyeztethető az uniós jog életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó általános elvével, ezt az elvet és annak közvetlen alkalmazhatóságát a jogbiztonság elvére és a bizalomvédelem kapcsolódó elvére tekintettel mérlegeli, és ezen mérlegelést követően arra a következtetésre jut, hogy a jogbiztonság elvének elsőbbséget kell élveznie az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével szemben, azzal az eredménnyel, hogy a nemzeti jog értelmében a munkáltató mentesül a végkielégítés megfizetése alól? A tekintetben is iránymutatásra van szükség, hogy az a tény, miszerint a dán jog uniós joggal való összeegyeztethetlenségének eredményeképpen a munkavállaló a körülmények függvényében kártérítést igényelhet az államtól, befolyásolja-e azt a kérdést, hogy figyelembe vehető-e az ilyen mérlegelés.

Polgári ügyszak

53. A Gerechtshof Den Haag (Hollandia) által 2014. augusztus 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-379/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Behozottnak tekintendők-e a 89/104/EGK irányelv (jelenleg 2008/95/EK irányelv) 5. cikke (3) bekezdésének c) pontja értelmében véve azok az EGT-n kívülről származó áruk, amelyeket a jelen

ügyben fennálló körülményekhez hasonló körülmények között, miután beléptették azokat az EGT területére (és ezt nem a védjegyjogosult tette, illetve ezt nem a védjegyjogosult beleegyezésével tették), az Európai Unió egyik tagállamában (a Közösségi Vámkódex – 2913/92/EGK rendelet (régóta változat) és 450/2008/EK rendelet – értelmében vett) külső árutovábbítási vagy vámraktározási vám eljárás alá vontak, majd amelyek adófelfüggesztés alá kerültek, és így „(a megjelölés) gazdasági tevékenység körében való használat(a)” valósul meg, amivel szemben a védjegyjogosult az említett irányelv 5. cikkének (1) bekezdése alapján felléphet?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: ebben az esetben a jelen ügyben fennálló körülményekhez hasonló körülmények között igaz-e, hogy az ilyen áruk valamely tagállambeli (amelyben az említett áruk adófelfüggesztés alá kerültek) pusztán jelenléte nem veszélyeztet, illetve nem veszélyeztetheti a védjegy funkcióját, és így a védjegyjogosult, aki az említett tagállamban nemzeti védjegyjogokra hivatkozik, nem léphet fel e jelenléttel szemben?

54. A Juzgado de Primera Instancia no 44 de Barcelona (Spanyolország) által 2014. augusztus 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-384/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az 1393/2007/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdését, hogy az ügyben eljáró nemzeti bíróság az iratokban rendelkezésére álló valamennyi információra tekintettel meghatározhatja, hogy a címzett ismer-e egy adott nyelvet?

Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén:

2) Úgy kell-e értelmezni az 1393/2007/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdését, hogy ha ügyben eljáró nemzeti bíróság az iratokban rendelkezésére álló valamennyi információ alapján megállapította, hogy [a] címzett ismer egy adott nyelvet, ilyen esetben nem kell felajánlani a címzettnek az irat átvételét azon személyen keresztül történő megtagadásának lehetőségét, aki az irat kézbesítését végzi?

3) Úgy kell-e értelmezni az 1393/2007/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdését, hogy ha a kézbesítés címzettje megtagadja egy adott nyelven megszóvegezett iratot átvételét, miközben az eljáró bíróság megállapítja, hogy az adott személy a szóban forgó nyelvet megfelelő szinten ismeri, az irat átvételének megtagadása nem minősül igazoltnak, így az eljáró bíróság az áttevő állam jogszabályai által előírt következményeket alkalmazhatja az iratok átvételének ilyen jellegű igazolatlan megtagadása esetén, és különösen, ha az áttevő állam eljárásjogi szabályai az írják elő, hogy az iratot a címzett részére kézbesítettnek lehet tekinteni?

Közigazgatási ügyszak

204. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2014. augusztus 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-378/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Olyan esetben, amikor a valamely tagállamban (belföldön) élő személy gyermeknevelési támogatásra jogosult olyan gyermekek után, akik egy másik tagállamban (külföldön) a különélő másik házastársnál laknak, alkalmazandó-e a 987/2009 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének második mondata azzal a következménnyel, hogy az a fikció, miszerint a 883/2004 rendelet 67. és 68. cikkének alkalmazása céljából – különösen az ilyen ellátások igénylésére való jogosultság szempontjából – az egész család helyzetét úgy kell figyelembe venni, mintha valamennyi érintett személy az érintett tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozna és ott tartózkodna, azt eredményezi, hogy a gyermeknevelési támogatásra való jogosultság kizárólag a másik tagállamban (külföldön) élő szülőt illeti meg, mivel az első (belföldi) tagállam nemzeti joga előírja, hogy a gyermeknevelési támogatásra jogosult több kedvezményezett esetén az a szülő jogosult az ellátásra, amelyik a gyermeket háztartásában neveli?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Az 1. pontban ismertetett tényállás esetén úgy kell e értelmezni a 987/2009 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének harmadik mondatát, hogy a valamely tagállamban (belföldön) élő szülőt megilleti a belföldi jog szerinti gyermeknevelési támogatásra való jogosultság, mivel a másik tagállamban (külföldön) élő szülő nem nyújtott be gyermeknevelési támogatás iránti kérelmet?

3. Abban az esetben, ha a második kérdésre az 1. pontban ismertetett tényállás mellett azt a választ kellene adni, hogy a külföldi tagállamban élő szülő kérelmének hiánya a gyermeknevelési támogatásra való jogosultságnak a belföldön élő szülőre való átszállását eredményezi:

Milyen időtartam után feltételezendő, hogy a külföldi tagállamban élő szülő a 987/2009 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata értelmében nem „él” a gyermeknevelési támogatáshoz való jogával, amely azzal a következménnyel jár, hogy e jog a belföldön élő szülőt illeti meg?

205. A Klagenævnet for Udbud (Dánia) által 2014. augusztus 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-396/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a 2004/17/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 51. cikkével összhangban értelmezett 10. cikkében szereplő egyenlő bánásmód elvét, hogy az a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben megtiltja az ajánlatkérő szervnek a szerződés olyan ajánlattevő részére való odaítélését, aki nem jelentkezett az előválogatásra, és akit következőképpen nem választottak ki az előválogatás során?

206. Az Administrativen sad – Varna (Bulgária) által 2014. augusztus 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-403/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Sérti-e az adósemlegesség, az arányosság és a bizalomvédelem elvét az a közigazgatási és ítélkezési gyakorlat, amely szerint az eladó – a fuvarozási szerződés szerinti feladó – köteles a vevő aláírásának valóságát ellenőrizni, és azt a kérdést tisztázni, hogy az aláírás a társaságot – a vevőt – képviselő személytől, a társaság megfelelő tisztséget betöltő alkalmazottjától, vagy valamely meghatalmazott személytől származik?

2) Közvetlen hatállyal bír-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 138. cikkének (1) bekezdése szerinti rendelkezés olyan esetben, mint az alapügybeli, és azt a nemzeti bíróság közvetlenül alkalmazhatja-e?

207. Az Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország) által 2014. augusztus 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-410/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Az Európai Unió Bíróságához az EUMSZ 267. cikk alapján az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: irányelv) értelmezése vonatkozásában az alábbi kérdéseket terjesztették előzetes döntéshozatalra:

1) Nem teljesül a 2004/18/EK irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti közbeszerzési szerződés fogalma, ha az ajánlatkérő szervek olyan engedélyezési eljárást folytatnak le, amely során anélkül ítélik oda a szerződést, hogy kiválasztottak volna egy vagy több gazdasági szereplőt (open house modell)?

2) Amennyiben úgy kell megválaszolni az első kérdést, hogy a közbeszerzési szerződés ismertetőjele egy vagy több gazdasági szereplő kiválasztása, akkor felmerül a következő kérdés: Úgy kell-e értelmezni a gazdasági szereplők 2004/18/EK irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti kiválasztására vonatkozó ismertetőjelet, hogy az ajánlatkérő szervek engedélyezési eljárás útján csak akkor tekinthetnek el egy vagy több gazdasági szereplő kiválasztásától, ha teljesülnek az alábbi feltételek:

- Európa-szerte nyilvánosságra hozzák az engedélyezési eljárás lefolytatását,
- egyértelmű szabályokat határoznak meg a szerződéskötés és a szerződéshez való csatlakozás vonatkozásában,
- a szerződéses feltételeket oly módon határozzák meg előre, hogy egyetlen gazdasági szereplő sem befolyásolhatja a szerződés tartalmát,
- biztosítják a gazdasági szereplőknek a bármikor történő csatlakozás jogát, és
- Európa-szerte kihirdetik a szerződéskötéseket?

208. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2014. szeptember 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-427/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 78. cikkének (3) bekezdését, hogy a bizalomvédelem elve korlátozza egy újabb utólagos ellenőrzés végrehajtásának lehetőségét és az első utólagos ellenőrzés eredményeinek újbóli vizsgálatát?

Valamely tagállam nemzeti joga előírhatja-e a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 78. cikke (3) bekezdése szerinti utólagos ellenőrzések elvégzésének eljárását, illetve az ellenőrzések eredményeinek felülvizsgálatára vonatkozó korlátokat?

Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 78. cikkének (3) bekezdését, hogy jogszerű az, ha valamely nemzeti törvény az első utólagos ellenőrzés eredményeinek felülvizsgálatára vonatkozó korlátozásokat tartalmaz, amennyiben olyan információra derül fény, amely szerint téves és hiányos tájékoztatás alapján alkalmazták a vámszabályozást, amely körülmény nem volt ismeretes az első utólagos ellenőrzésre vonatkozó határozat meghozatalakor?

209. Az Augstākā tiesa (Lett Köztársaság) által 2014. szeptember 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-430/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 143. cikke (1) bekezdésének h) pontját, hogy az nemcsak olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben az ügyletben részes felek kizárólag természetes személyek, hanem olyan helyzetekre is, amelyekben az ügylet egyik részes felének (jogi személy) vezető tisztségviselője és a másik fél (természetes személy) vagy (jogi személy esetén) ennek vezető tisztségviselője között családi vagy rokonsági kapcsolat áll fenn?

2) Igenlő válasz esetén az ügyben eljáró bíróságnak részletesen meg kell-e vizsgálnia az eset körülményeit a szóban forgó természetes személynek a jogi személyre gyakorolt valós hatása tekintetében?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozatot.

Gazdasági ügyszak

38. A Bíróság elnökének 2014. július 10-i végzése (az Amtsgericht Rüsselsheim [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-119/14. sz. ügy)²

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

39. A Bíróság elnökének 2014. július 8-i végzése (az Amtsgericht Rüsselsheim [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-118/14. sz. ügy)³

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

40. A Bíróság (első tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Nickel & Goeldner Spedition GmbH kontra „Kintra” UAB (C-157/13. sz. ügy)⁴

1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 1. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egy csődeljárás alatt álló vállalkozásnak az egyik tagállamban indított fizetéseképtelenségi eljárás keretében kijelölt felszámolója által, fuvarozási szolgáltatások nyújtásán alapuló követelés kifizetése iránt, e szolgáltatások másik tagállamban letelepedett kedvezményezettje ellen indított kereset az e rendelkezés értelmében vett „polgári és kereskedelmi ügyek” fogalmába tartozik.

2) A 44/2001 rendelet 71. cikkét úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha a jogvita mind ezen rendelet, mind pedig a 1978. július 5-én Genfben aláírt jegyzőkönyvvel módosított, a Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló, 1956. május 19-én Genfben aláírt egyezmény hatálya alá tartozik, a tagállam az említett rendelet 71. cikkének (1) bekezdése alapján alkalmazhatja az ezen egyezmény 31. cikkének (1) bekezdésében előírt joghatósági szabályokat.

41. A Bíróság (első tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Cour d'appel de Bruxelles [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Burgo Group SpA kontra a felszámolás alatt álló Illochroma SA, Jérôme Theetten, az Illochroma SA társaság felszámolója (C-327/13. sz. ügy)⁵

1) A fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 3. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy valamely társaságnak a székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban történő felszámolása keretében e társaság egy olyan másik tagállamban is lehet másodlagos fizetéseképtelenségi eljárás tárgya, ahol a székhelye található és ahol önálló jogalanyisággal rendelkezik.

2) Az 1346/2000 rendelet 29. cikkének b) pontját akként kell értelmezni, hogy azt a kérdést, hogy mely személy vagy hatóság jogosult a másodlagos fizetéseképtelenségi eljárás megindításának kérelmezésére, azon tagállam nemzeti joga alapján kell eldönteni, amelynek területén ezen eljárás

2 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 6. szám, Gazdasági ügyszak, 20. sz. alatt.

3 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 7. sz., Gazdasági ügyszak, 24. sz. alatt.

4 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Gazdasági ügyszak, 16. sz. alatt.

5 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 9. sz., Gazdasági ügyszak, 25. sz. alatt.

megindítását kérelmezték. A másodlagos fizetésképtelenségi eljárás megindításának kérelmezése iránti jog azonban nem korlátozható kizárólag azon hitelezőkre, akiknek, illetve amelyeknek a lakóhelye vagy a székhelye abban a tagállamban van, amelynek a területén az érintett telephely található, vagy kizárólag azokra a hitelezőkre, akiknek a követelése e telephely működéséből fakad.

3) Az 1346/2000 rendeletet akként kell értelmezni, hogy ha a fizetésképtelenségi főeljárás felszámolási eljárás, a célszerűségi követelményeknek a másodlagos eljárás megindítása iránti kérelem tárgyában eljáró bíróság általi figyelembevétele azon tagállam nemzeti jogának a hatálya alá tartozik, amelynek a területén ezen eljárás megindítását kérelmezték. A tagállamok azonban az ilyen eljárás megindítása feltételeinek meghatározásakor kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogot, különösen annak általános elveit, valamint az 1346/2000 rendelet rendelkezéseit.

42. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Landesgericht Salzburg [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Germanwings GmbH kontra Ronny Henning (C-452/13. sz. ügy)⁶

A visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 2., 5. és 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a légi járat utasai által elszenvedett késés nagyságának meghatározásakor használt „érkezési időpont” fogalma azt az időpontot jelöli, amikor legalább a repülőgép egyik ajtaja kinyílik, és e pillanatban az utasok már elhagyhatják a gépet.

43. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Cour de cassation [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Philippe Gruslin kontra Beobank SA, korábban Citibank Belgium SA (C-88/13. sz. ügy)⁷

Az 1995. június 29-i 95/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉK BV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 85/611/EGK tanácsi irányelv 45. cikkében előírt azon kötelezettséget, miszerint az átruházható értékpapírokkal foglalkozó azon kollektív befektetési vállalkozásnak, amely a székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban forgalmazza befektetési jegyeit, biztosítania kell a forgalmazás helye szerinti tagállamban a befektetők részére történő kifizetéseket, úgy kell értelmezni, hogy az nem foglalja magában azon befektetési jegyek tanúsítványainak a befektetők részére történő kiadását, amelyeket a nevük alatt a befektetési jegy-tulajdonosok kibocsátó által vezetett nyilvántartásába bejegyeznek.

44. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 17-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Commerz Nederland NV kontra Havenbedrijf Rotterdam NV (C-242/13. sz. ügy)⁸

Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak megállapításakor, hogy valamely állami vállalat által nyújtott kezességvállalások betudhatók-e az e vállalatot irányító hatóságnak, vagy sem, az alapügy körülményeiből és az e kezességvállalások háttérét képező összefüggésekből eredő valószínűsítő körülmények összességével együtt relevánsak azok a körülmények, hogy egyrészt az említett vállalat e kezességvállalásokat nyújtó egyedüli ügyvezetője szabálytalanul járt el, szándékosan titokban tartotta azok nyújtását, és megsértette vállalatának alapszabályát, másrészt pedig e hatóság tiltakozott volna az említett kezességvállalások nyújtása ellen, ha arról tájékoztatták volna. E körülmények azonban az alapügyben szóban forgó helyzethez hasonló helyzetben önmagukban nem zárják ki e betudhatóságot.

6 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Gazdasági ügyszak, 36. sz. alatt.

7 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Gazdasági ügyszak, 14. sz. alatt.

8 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 148. sz. alatt.

45. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 17-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Almer Beheer BV, Daedalus Holding BV kontra Van den Dungen Vastgoed BV, Oosterhout II BVBA (C-441/12. sz. ügy)⁹

A 2008. március 11-i 2008/11/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az értékpapírok nyilvános kibocsátásakor vagy piaci bevezetésekor közzeendő tájékoztatóról és a 2001/34/EK irányelv módosításáról szóló, 2003. november 24-i 2003/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tájékoztató bármely nyilvános értékpapír-kibocsátást megelőző közzétételére vonatkozó kötelezettség nem alkalmazandó az alapügyben szóban forgóhoz hasonló értékpapír-kényszerárverésre.

Munkaügyi ügyszak

33. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 3-i ítélete (a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – X által indított eljárás (C-318/13. sz. ügy)¹⁰

1) A férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a szociális biztonság területén történő fokozatos megvalósításáról szóló, 1978. december 19-i 79/7/EGK tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek alapján a férfiak és a nők eltérő várható élettartamát biztosításmatematikai szempontként alkalmazzák a munkahelyi baleset miatt fizetendő, törvényileg szabályozott szociális biztonsági ellátások kiszámításához, ha e szempont alkalmazása esetén valamely férfinak fizetendő egyszeri kártérítés összege alacsonyabb, mint az a kártérítési összeg, amelyet egy azonos életkorú, egyébként hasonló helyzetben lévő nő kapna.

2) A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak értékelése, hogy teljesülnek-e a tagállam felelőssége beállításának feltételei. Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás az uniós jog „kellően súlyos” megsértésének minősül-e, e bíróságnak figyelembe kell vennie többek között azt, hogy a Bíróság még nem hozott határozatot arról, hogy jogszerű-e az átlagos várható élettartamon alapuló tényező nemek szerinti figyelembevétele a törvényileg szabályozott szociális biztonsági rendszer címén fizetett és a 79/7 irányelv hatálya alá tartozó ellátás megállapítása során. A kérdést előterjesztő bíróságnak javasolt figyelembe vennie az uniós jogalkotó által a tagállamoknak nyújtott azon lehetőséget is, amely a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmód elvének az áruhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférés, valamint azok értékesítése, illetve nyújtása tekintetében történő végrehajtásáról szóló, 2004. december 13-i 2004/113/EK tanácsi irányelv 5. cikkének (2) bekezdésében, valamint a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 9. cikke (1) bekezdésének h) pontjában szerepel. Az említett bíróságnak ezenkívül javasolt annak figyelembevétele, hogy a Bíróság 2011. március 1-jén (C-236/09, EU:C:2011:100) megállapította, hogy az említett rendelkezések közül az első érvénytelen, mivel ellentétes a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvével.

34. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2014. szeptember 4-i végzése (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Autorità per l'energia elettrica e il gas kontra Antonella Bertazzi és társai (C-152/14. sz. ügy)¹¹

1) Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló, 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás 4.

⁹ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Gazdasági ügyszak, 2. sz. alatt.

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 9. sz., Munkaügyi ügyszak, 43. sz. alatt.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 7. sz., Munkaügyi ügyszak, 20. sz. alatt.

szakaszát úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétben az alapeljárásban szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amely teljes mértékben kizárja azt, hogy a valamely hatóság által határozott időre alkalmazott munkavállaló által megszerzett szolgálati időt, ha a határozott idejű munkaszerződések keretében végzett feladatok megfelelnek az e közigazgatási szerv vonatkozó kategóriájába tartozó közalkalmazottak által végzett feladatoknak, e munkavállaló – munkaviszonya állandósítására irányuló különös eljárás keretében – kinevezett köztisztviselőként ugyanezen hatóság általi, határozatlan időre történő felvétele során a szolgálati ideje meghatározásának céljából figyelembe lehessen venni, kivéve ha ezt a kizárást e szakasz 1. és/vagy 4. pontja szerinti „objektív okok” igazolják, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata. Önmagában az a tény, hogy a határozott időre alkalmazott munkavállaló az említett szolgálati időt határozott ideig tartó munkaszerződés vagy munkaviszony alapján szerezte meg, nem minősül ilyen objektív oknak.

2) Az általános versenyvizsga alapján kinevezett köztisztviselővel szembeni fordított hátrányos megkülönböztetés megelőzésében álló célkitűzés nem minősülhet a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja és/vagy 4. pontja szerinti „objektív oknak”, ha, az alapeljárásban szereplőhöz hasonló esetben, a szóban forgó nemzeti szabályozás teljes mértékben és minden körülmények között kizárja azt, hogy a határozott időre szóló munkaszerződés keretében foglalkoztatott munkavállalók által megszerzett teljes szolgálati időt e munkavállalók határozatlan időre történő felvétele során a szolgálati idejüknek, és ebből következően díjazásuk meghatározása céljából figyelembe lehessen venni.

35. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 10-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Iraklis Haralambidis kontra Calogero Casilli (C-270/13. sz. ügy)¹²

Olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben felmerültek, az EUMSZ 45. cikk (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé valamely tagállam számára azt, hogy a kikötői hatóság elnöke tisztségének betöltését a saját állampolgárai részére tartsa fenn.

36. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Raad van State [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Essent Energie Productie BV kontra Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (C-91/13. sz. ügy)¹³

Az EUMSZ 56. cikket és az EUMSZ 57. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétben az olyan tagállami szabályozás, mint az alapügybeli, amelynek értelmében, amikor az első tagállamban székhellyel rendelkező kölcsönvevő vállalkozás számára egy másik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás harmadik országbeli állampolgár munkavállalókat bocsát rendelkezésre, a kölcsönvevő vállalkozás pedig az ugyanezen első tagállamban székhellyel rendelkező másik vállalkozás számára történő munkavégzés céljából veszi igénybe e munkavállalókat, az ilyen rendelkezésre bocsátás attól a feltételtől függ, hogy e munkavállalók foglalkoztatási engedély címzettjei.

37. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (az Oberster Gerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Österreichischer Gewerkschaftsbund kontra Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen (C-328/13. sz. ügy)¹⁴

A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv 3. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett, „a valamely kollektív szerződésben lefektetett munkafeltételek” alatt azokat a munkafeltételeket is

12 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Munkaügyi ügyszak, 40. sz. alatt.

13 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Munkaügyi ügyszak, 24. sz. alatt.

14 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Munkaügyi ügyszak, 46. sz. alatt.

érteni kell, amelyeket kollektív szerződésben fektettek le, és amelyek a tagállam jogának értelmében az említett szerződés felmondása ellenére továbbra is hatályban maradnak a felmondást megelőzően közvetlenül annak hatálya alá tartozó munkaviszonyok tekintetében, mindaddig, ameddig az említett munkaviszonyok tekintetében nem lép hatályba új kollektív szerződés, vagy az érintett munkavállalók nem kötnek új egyéni megállapodásokat.

Polgári ügyszak

58. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. július 17-i végzése (a Monomeles Protodikeio Athinon [Görögország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Honda Giken Kogyo Kabushiki Kaisha kontra Maria Patmanidi AE (C-535/13)¹⁵

Az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodással módosított, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 5. és 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a védjegyjogosult megtilthatja a védjeggyel jelölt áruknak a hozzájárulása nélkül az Európai Gazdasági Térség (EGT) területére első ízben történő forgalomba hozatalát.

59. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (az Amtsgericht Wedding [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – eco cosmetics GmbH & Co. KG kontra Virginie Laetitia Barbara Dupuy (C-119/13. sz. ügy), Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH kontra Tetyana Bonchuk (C-120/13 sz. ügy)¹⁶

Az európai fizetési meghagyásos eljárás létrehozásáról szóló, 2006. december 12-i 1896/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az e rendelet 16–20. cikkében foglalt eljárások nem alkalmazhatók abban az esetben, amikor az európai fizetési meghagyást nem az említett rendelet 13–15. cikkében megállapított minimumszabályoknak megfelelő módon kézbesítették.

Amennyiben erre a szabálytalanságra csak az európai fizetési meghagyás végrehajthatónak nyilvánítása után derül fény, a kötelezett számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy ezt a szabálytalanságot megtámadja, és megfelelő bizonyítottság esetén a végrehajthatónak nyilvánítást érvénytelenítse.

60. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Vrhovno sodišče Republike Slovenije [Szlovénia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Damijan Vnuk kontra Zavarovalnica Triglav d.d. (C-162/13. sz. ügy)¹⁷

A tagállamok gépjármű felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség ellenőrzésére vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az abban szereplő „gépjármű forgalomban való részvétele” fogalmának hatálya alá tartozik a gépjárművek minden olyan használata, amely összeegyeztethető e gépjárművek szokásos funkciójával. Az alapügybelihez hasonló, traktorral valamely tanya udvarán végrehajtott olyan manőver, amellyel e traktor a pótkocsijával egy pajtába betolat, szintén a fent hivatkozott fogalom hatálya alá tartozhat, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

61. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 10-i ítélete (a Krajský súd v Prešove [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Monika Kušionová kontra SMART Capital, a.s. (C-34/13. sz. ügy)¹⁸

1) A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április

15 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 1. sz., Polgári ügyszak, 4. sz. alatt.

16 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Polgári ügyszak, 45. sz. alatt.

17 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Polgári ügyszak, 47. sz. alatt.

18 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Polgári ügyszak, 36. sz. alatt.

5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely lehetővé teszi, hogy valamely – adott esetben tisztességtelen szerződési feltételeken alapuló – követelést a fogyasztó által biztosítékul adott ingatlant terhelő biztosíték bíróságon kívüli érvényesítése útján elégítsenek ki, amennyiben e szabályozás nem teszi gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az ezen irányelv által a fogyasztóknak biztosított jogok védelmét, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) A 93/13 irányelv I. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az eladó vagy szolgáltató által a fogyasztóval kötött szerződésben szereplő valamely szerződési feltétel kizárólag akkor nem tartozik ezen irányelv hatálya alá, ha az említett szerződési feltétel kötelező érvényű törvényi vagy rendeleti rendelkezést tükröz, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

62. A Bíróság (ötödik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (az Oberster Gerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – A kontra B és társai (C-112/13. sz. ügy)¹⁹

1) Az uniós jogot és konkrétan az EUMSZ 267. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben is szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a másod-, illetve végső fokon eljáró rendes bíróságoknak, ha úgy vélik, hogy valamely nemzeti jogszabály az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkébe ütközik, az előttük folyamatban lévő eljárás keretében a jogszabály általános jellegű megsemmisítése iránti kérelemmel kell fordulniuk az alkotmánybírósághoz, ahelyett hogy beérnék a jogszabály konkrét ügyben történő alkalmazásának mellőzésével, amennyiben ezen eljárás elsődleges jellegének az a következménye, hogy – mind az ilyen kérelemnek a jogszabályok alkotmányossági vizsgálatát végző nemzeti bíróságnak való benyújtása előtt, mind az adott esetben e bíróságnak az említett kérelemről való határozata után – meggátolja, hogy e rendes bíróságok éljenek a Bírósághoz előzetes döntéshozatal iránti kérelem benyújtására vonatkozó lehetőségükkel, vagy teljesítsék erre irányuló kötelezettségüket. Ellenben az uniós jogot és konkrétan az EUMSZ 267. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az ilyen nemzeti szabályozás, amennyiben az említett rendes bíróságok továbbra is szabadon:

– fordulhatnak a Bírósághoz előzetes döntéshozatal céljából az általuk szükségesnek tartott bármely kérdéssel, az eljárás általuk megfelelőnek tartott bármely pillanatában, akár a jogszabályok általános jellegű vizsgálatára irányuló közbelső eljárást követően is,

– fogadhatnak el az uniós jogrend által biztosított jogok ideiglenes bírói védelmének biztosításához szükséges bármilyen intézkedést, valamint

– mellőzhetik – valamely ilyen közbelső eljárást követően – a szóban forgó nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazását, ha azt az uniós joggal ellentétesnek ítélik.

A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás értelmezhető-e az uniós jog e követelményeinek megfelelően.

2) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendeletnek az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének fényében értelmezett 24. cikkét úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely nemzeti bíróság ügygondnokot rendel az olyan távol lévő alperes részére, akinek ismert tartózkodási hely hiányában a keresetlevelet nem kézbesítették, ezen ügygondnok nemzeti jogszabálynak megfelelő perbebocsátkozása nem egyenértékű ezen alperesnek e rendelet e bíróság joghatóságát megállapító 24. cikke értelmében vett perbebocsátkozásával.

19 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 9. sz., Polgári ügyszak, 58. sz. alatt.

63. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Technische Universität Darmstadt kontra Eugen Ulmer KG (C-117/13. sz. ügy)²⁰

1) *Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikke (3) bekezdése n) pontjában szereplő „adásvételi vagy felhasználási feltételek” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az azt jelenti, hogy a jogosultnak és az e rendelkezésben említett valamely olyan intézménynek, mint például egy nyilvánosság számára hozzáférhető könyvtár, előzetesen felhasználási szerződést kell kötnie egymással az érintett műre vonatkozóan, amelyben részletesen meg kell határozni, hogy az intézmény milyen feltételek mellett használhatja fel a művet.*

2) *A 2001/29 irányelv 5. cikke (3) bekezdésének n) pontját, az irányelv 5. cikke (2) bekezdésének c) pontjával együttesen úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha valamely tagállam jogot biztosít az e rendelkezésekben említett, nyilvánosság számára hozzáférhető könyvtáraknak a gyűjteményeikbe tartozó művek digitalizálására, amennyiben e többszörözésre a műveknek a felhasználók részére ezen intézmények helyiségeiben e célra kijelölt terminálokon történő hozzáférhetővé tétele céljából van szükség.*

3) *A 2001/29 irányelv 5. cikke (3) bekezdésének n) pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem terjed ki az olyan cselekményekre, mint a műveknek az e rendelkezésben említett, nyilvánosság számára hozzáférhető könyvtárakban e célra kijelölt terminálokon keresztül a felhasználók általi papírra történő kinyomtatása vagy USB kulcsra való tárolása. Az ilyen többszörözési cselekmények viszont adott esetben megengedettek lehetnek a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdése a) vagy b) pontjában foglalt kivételeket vagy korlátozásokat átültető nemzeti jogszabályok alapján, amennyiben az e rendelkezések által megkövetelt feltételek minden egyes konkrét esetben teljesülnek.*

64. A Bíróság (hetedik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (az Eparchiako Dikastirio Lefkosias [Ciprus] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sotiris Pappasavvas kontra O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd és társai (C-291/13. sz. ügy)²¹

1) *A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv”) 2. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti „információs társadalommal összefüggő szolgáltatások” fogalom magában foglalja az olyan online információt nyújtó szolgáltatásokat, amelyek esetén a szolgáltatónak nem a szolgáltatás igénybe vevője fizet díjat, hanem a weboldalon közvetített reklámokból származó bevételek biztosítják a díjazását.*

2) *A 2000/31 irányelvvel nem ellentétes, ha a rágalmozás esetén fennálló polgári jogi felelősség rendszerét alkalmazzák egy olyan ügyben, mint amelyről az alapeljárásban is szó van.*

3) *A 2000/31 irányelv 12–14. cikkében szereplő polgári jogi felelősségkorlátozások nem vonatkoznak annak a sajtókiadó társaságnak az esetére, amely olyan weboldallal rendelkezik, amelyen elektronikus formátumban tesznek közzé valamely újságot, és amely társaság díjazását egyébiránt az ezen a weboldalon közvetített kereskedelmi reklámokból származó bevételek biztosítják, mivel e társaságnak tudomása van a közzétett információkról, és kezeli azokat, függetlenül attól, hogy az említett weboldalhoz való hozzáférés ingyenes vagy fizetős.*

4) *A 2000/31 irányelv 12–14. cikkében szereplő felelősségkorlátozások alkalmazhatók egy rágalmozás esetén fennálló polgári jogi felelősségre vonatkozó, magánszemélyek közötti jogvita keretében, amennyiben az említett cikkeken szereplő feltételek teljesülnek.*

5) *A 2000/31 irányelv 12–14. cikke alapján az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó nem akadályozhatja meg, hogy polgári jogi felelősség megállapítására irányuló keresetet nyújtsanak be vele szemben, és következésképpen azt, hogy valamely nemzeti bíróság ideiglenes*

20 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Polgári ügyszak 44. sz. alatt.

21 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Polgári ügyszak, 56. sz. alatt.

intézkedéseket alkalmazzon. A szolgáltató az e cikkekben előírt felelősségkorlátozásokra az azokat átültető nemzeti jogi rendelkezéseknek megfelelően, vagy azok hiányában a nemzeti jog összhangban álló értelmezése érdekében hivatkozhat. Ellenben, az alapügyben is szóban forgóhoz hasonló jogvita keretében a 2000/31 irányelv önmagában nem keletkeztet magánszemélyekre vonatkozó kötelezettséget, következésképpen arra nem is lehet magánszemélyekkel szemben hivatkozni.

65. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 18-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Hauck GmbH & Co. KG kontra Stokke A/S és társai (C-205/13. sz. ügy)²²

1) A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdése e) pontjának első francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti kizáró ok alkalmazható az olyan megjelölésre, amelyik kizárólag olyan formából áll, amely az áru egy vagy több olyan alapvető, az áru fő funkciójához, illetve funkcióihoz szorosan kapcsolódó használati jellemzőjével rendelkezik, amelyet a fogyasztó alkalmasint a versenytársak áruiban is kereshet.

2) A 89/104 első irányelv 3. cikke (1) bekezdése e) pontjának harmadik francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti kizáró ok alkalmazható olyan megjelölésre, amelyik kizárólag olyan formából áll, amely több olyan jellemzővel bír, amelyek különböző jelentős értékeket kölcsönözhetnek az árunak. Az, ahogyan a célzott vásárlóközönség a formát észleli, a szóban forgó kizáró ok alkalmazhatóságának eldöntésénél csak az egyik értékelési elemnek minősül.

3) A 89/104 első irányelv 3. cikke (1) bekezdésének e) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés első és harmadik francia bekezdésében foglalt kizáró okokat nem lehet együttesen alkalmazni.

66. A Bíróság (második tanács) 2014. október 1-jei ítélete (a Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – E. kontra B. (C-436/13. sz. ügy)²³

Szülői felelősségre vonatkozó ügyekben a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i, 2201/2003/EK tanácsi rendelet 12. cikkének (3) bekezdése alapján, megállapodásban valamely tagállam olyan bírósága javára kikötött joghatóság, amelyhez a szülői felelősség jogosultjai közös megállapodás alapján fordultak, megszűnik az adott eljárásban a jogerős határozat meghozatalával.

Közigazgatási ügyszak

153. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. július 17-i végzése (Administrativen Sad – Varna [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Redzheb Yumer kontra Direktor na Teritorialna direktsia na Natsionalna agentsia za prihodite – Varna (C-505/13. sz. ügy)²⁴

1) Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel az Administrativen Sad Varna (Bulgária) által a 2013. szeptember 5-i határozatban előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megválaszolására.

2) Az első és a második kérdés nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel azok az EUSZ 2. cikk értelmezésére vonatkoznak.

22 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Polgári ügyszak 49. sz. alatt.

23 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Polgári ügyszak, 69. sz. alatt.

24 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 216. sz. alatt.

154. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 3-i ítélete (az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs kontra GMAC UK PLC (C-589/12. sz. ügy)²⁵

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 11. cikke C. része (1) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között nem tilthatják meg, hogy az adóalany valamely ügylet vonatkozásában e rendelkezés közvetlen hatályára hivatkozzon, azzal az indokkal, hogy ez az adóalany egy ugyanezen termékekkel kapcsolatos másik ügylet tekintetében a nemzeti jog rendelkezéseire hivatkozhat, és hogy e rendelkezések együttes alkalmazása adójogi szempontból olyan összesített eredménnyel járna, amelyet e két ügylet vonatkozásában sem a nemzeti jog, sem a hatodik irányelv külön-külön történő alkalmazása nem eredményezne, és amely eredmény elérése azoknak nem is célja.

155. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 3-i ítélete (a Vilniaus apygrados administracinis teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Baltlanta” UAB kontra Lietuvos valstybė (C-410/13. sz. ügy)²⁶

A strukturális alapokra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról szóló, 1999. június 21-i 1260/1999/EK tanácsi rendelet 38. cikke (1) bekezdésének e) pontját, a 2002. december 20-i 2369/2002/EK tanácsi rendelettel módosított, a halászati ágazatnak nyújtott közösségi strukturális támogatásra vonatkozó részletes szabályok és rendelkezések megállapításáról szóló, 1999. december 17-i 2792/1999/EK tanácsi rendelet 19. cikkét, valamint a strukturális alapokból érkező támogatások (2000–2006) megszüntetéséről szóló COM(2006)3424 iránymutatás 6. és 7. részét úgy kell értelmezni, hogy azok nem kötelezik az érintett hatóságokat sem arra, hogy tájékoztassák az Európai Bizottságot az alapügybelihez hasonló pénzügyi támogatás iránti kérelem támogathatóságára vonatkozó közigazgatási határozat kapcsán indult bírósági jogvitáról, sem pedig arra, hogy megtegyék a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a fent hivatkozott és e bírósági jogvitával érintett támogatásra forrásokat különítsen el mindaddig, amíg e támogatás odaitélésének kérdését véglegesen el nem bírálják.

156. A Bíróság (ötödik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Schiebel Aircraft GmbH kontra Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend (C-474/12. sz. ügy)²⁷

Az EUMSZ 45. cikket és az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállamnak az alapügyben is szóban forgóhoz hasonló szabályozása, amely szerint az olyan társaságok törvényes képviselőre jogosult szervei tagjainak vagy ügyvezető tagjainak, amelyek katonai fegyverekkel és katonai lőszerrel kereskedelmi tevékenységet, illetve azok vételére és eladására irányuló közvetítő tevékenységet kívánnak folytatni, e tagállam állampolgárságával kell rendelkezniük. Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy az a tagállam, amely e szabályozás igazolása érdekében az EUMSZ 346. cikk (1) bekezdésének b) pontjában biztosított lehetőségre hivatkozik, bizonyítani tudja-e, hogy alapvető biztonsági érdekeinek védelme miatt az e rendelkezésben előírt eltérés alkalmazása szükséges.

25 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 49. sz. alatt.

26 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Közigazgatási ügyszak, 187. sz. alatt.

27 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Gazdasági ügyszak, 3. sz. alatt.

157. A Bíróság (első tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Najvyšší súd Slovenskej republiky [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Michal Zeman kontra Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline (C-543/12. sz. ügy)²⁸

A 2008. május 21-i 2008/51/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló, 1991. június 18-i 91/477/EGK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az európai tűzfegyvertartási igazolvány kibocsátását kizárólag a sport- vagy vadászati célból fegyvert tartó személyeknek engedélyezi.

158. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (az Administratīvā apgabaltiesa [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Air Baltic Corporation AS kontra Valsts robežsardze (C-575/12. sz. ügy)²⁹

1) A Közösségi Vízumkódex létrehozásáról (vízumkódex) szóló, 2009. július 13-i 810/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 24. cikkének (1) bekezdését és 34. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az úti okmányban található egységes vízum nem veszti ipso iure érvényét ezen okmánynak valamely harmadik ország hatósága általi érvénytelenítése folytán.

2) A 2010. március 25-i 265/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 13. cikke (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az a harmadik országbeli állampolgároknak a tagállamok területére történő beléptetését nem köti ahhoz a feltételhez, hogy a határon történő ellenőrzéskor az érvényes vízumot szükségszerűen olyan úti okmány tartalmazza, amely érvényes.

3) A 265/2010 rendelettel módosított 562/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás, amely a harmadik országbeli állampolgároknak az érintett tagállam területére való beutazását ahhoz a feltételhez köti, hogy a határon történő ellenőrzéskor a bemutatott érvényes vízumot szükségszerűen olyan úti okmány tartalmazza, amely érvényes.

159. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Finanzgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Simon, Evers & Co GmbH kontra Hauptzollamt Hamburg-Hafen (C-21/13. sz. ügy)³⁰

A kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdés vizsgálata egyetlen olyan tényezőt sem tárt fel, amely az 1174/2005/EK rendelettel a Kínai Népköztársaságból származó kézi emelőkocsik és alapvető részegységeik behozatalára kivetett végleges dömpingellenes vámnak a Thaiföldön feladott, akár Thaiföldről származóként, akár nem ilyenként bejelentett ugyanezen termék behozatalára történő kiterjesztéséről szóló, 2009. június 11-i 499/2009/EK tanácsi rendelet érvényességét érinthetné.

28 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 46. sz. alatt.

29 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak, 40. sz. alatt.

30 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak, 68. sz. alatt.

160. A Bíróság (ötödik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – API – Anonima Petroli Italiana kontra Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo economico (C-184/13. sz. ügy), ANCC-Coop – Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori és társai kontra Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti és társai (C-185/13. sz. ügy), Air Liquide Italia és társai kontra Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo economico (C-186/13. sz. ügy), Confetra – Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica és társai kontra Ministero dello Sviluppo economico (C-187/13), Esso Italiana Srl kontra Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo economico (C-195/13. sz. ügy), Confindustria – Confederazione generale dell'industria italiana és társai kontra Ministero delle Infrastrutture e de Trasporti, Ministero dello Sviluppo economico (C-195/13. sz. ügy), Autorità garante della concorrenza e del mercato kontra Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo economico (C-208/13sz. ügy)³¹

Az EUMSZ 101. cikket az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügyben szereplő, amelynek értelmében a harmadik személyek számára végzett közúti áru fuvarozási szolgáltatások ára nem lehet alacsonyabb azon minimális üzemeltetési költségeknél, amelyeket egy elsősorban az érintett gazdasági szereplők képviselőiből álló szervezet állapít meg.

161. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Hof van beroep te Antwerpen [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Provincie Antwerpen kontra Belgacom NV van publiek rechth (C-256/13. sz. ügy), Mobistar NV (C-264/13. sz. ügy)³²

Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) 6. és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha az elektronikus hírközlő hálózatokat biztosító és elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat – a tevékenységükhöz szükséges, mobilhálózathoz tartozó oszlopok, tornyok és antennák köz- vagy magánterületen való elhelyezése miatt – a telepítési helyek után általános adó megfizetésére kötelezik.

162. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sofia Zoo kontra Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség (C-532/13. sz. ügy)³³

A vadon élő állat- és növényfajok számára kereskedelmük szabályozása által biztosított védelemről szóló, 1996. december 9-i 338/97/EK tanácsi rendelet 11. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelet feltételeinek meg nem felelő behozatali engedélyt csak annyiban kell érvénytelennek tekinteni, amennyiben az az e behozatali engedéllyel kapcsolatos érvénytelenségi okkal ténylegesen érintett példányokra vonatkozik, és ezért csak ezeket a példányokat kell lefoglalnia, illetve adott esetben elkoboznia azon tagállam illetékes hatóságának, ahol a példányok találhatóak.

31 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 143. sz. alatt.

32 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 150. sz. alatt.

33 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 2. sz., Közigazgatási ügyszak, 19. sz. alatt.

163. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. szeptember 10-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Gemeente ‘s-Hertogenbosch kontra Staatssecretaris van Financiën (C-92/13. sz. ügy)³⁴

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 5. cikke (7) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó az olyan helyzetben, mint amilyen az alapeljárás tárgya, amelyben egy település olyan ingatlant vesz használatba, amelyet saját telkére építtetett, és 94 %-ban hatóságként folytatott tevékenységeihez, 6 %-ban pedig adóalanyként végzett tevékenységeihez – ebből 1 %-ban hozzáadottértékadó-levonásra nem jogosító adómentes ügyletekhez – használ. Mindazonáltal az ingatlanok a település tevékenységeihez való későbbi használata a hatodik irányelv 17. cikkének (5) bekezdése értelmében csak olyan arányban biztosíthatja az e rendelkezés szerinti használat után megfizetett adó levonását, amely megfelel az ingatlan adóköteles ügyletekhez való használatának.

164. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 10-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Holger Forstmann Transporte GmbH & Co. KG kontra Hauptzollamt Münster (C-152/13. sz. ügy)³⁵

A „szabvány-üzemanyagtartálynak” az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 24. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt fogalmát úgy kell értelmezni, hogy abba beletartoznak a kereskedelmi gépjárművekbe azok közvetlen üzemanyag-ellátása céljából szilárdan beépített tartályok, ha ezeket a gyártótól eltérő személy szerelte be, amennyiben az említett tartályok az üzemanyagnak közvetlenül e gépjármű motorjában való felhasználását teszik lehetővé mind meghajtásra, mind adott esetben szállítás közben a hűtő- és egyéb rendszerek működtetésére.

165. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 10-i ítélete (a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Vilniaus energija” UAB kontra Lietuvos metrologijos inspekcijos Vilniaus apskrities skyrius (C-423/13. sz. ügy)³⁶

Az EUMSZ 34. cikket és a mérőműszerekről szóló, 2004. március 31-i 2004/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás és nemzeti gyakorlat, amelyek szerint az ezen irányelv valamennyi követelményének eleget tevő, távoli adattovábbító funkcióval rendelkező (telemetrikus) eszközhöz csatlakoztatott melegvízmérő mérőrendszernek minősül, és emiatt nem használható rendeltetésszerűen mindaddig, amíg a mérő és a távoli adattovábbító funkcióval rendelkező (telemetrikus) eszköz által együttesen alkotott mérőrendszer metrológiai hitelesítését el nem végzik.

166. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 10-i ítélete (a Verwaltungsgericht Berlin [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Mohamed Ali Ben Alaya kontra Bundesrepublik Deutschland (C-491/13. sz. ügy)³⁷

A harmadik országok állampolgárai tanulmányok folytatása, diákcseré, javadalmazás nélküli gyakorlat, illetve önkéntes szolgálat céljából történő beutazásának feltételeiről szóló, 2004. december 13-i 2004/114/EK tanácsi irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az érintett tagállam köteles a területére való beutazást engedélyezni a harmadik ország állampolgárságával rendelkező, és a területén tanulmányok folytatása céljából három hónapot meghaladó időtartamon át tartózkodni

34 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Közigazgatási ügyszak, 93. sz. alatt.

35 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 119. sz. alatt.

36 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Közigazgatási ügyszak, 192. sz. alatt.

37 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 213. sz. alatt.

kívánó személynek abban az esetben, ha e személy megfelel az ezen irányelv 6. és 7. cikkében kimerítően meghatározott beutazási feltételeknek, és e tagállam e személlyel kapcsolatban nem hivatkozik az említett irányelvben kifejezetten felsorolt, a tartózkodási engedély megtagadását igazoló indokok valamelyikére.

167. A Bíróság (első tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Finanzgericht Köln [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kronos International Inc. kontra Finanzamt Leverkusen (C-47/12. sz. ügy)³⁸

1) Az EUMSZ 63. cikkre és EUMSZ 65. cikkre tekintettel kell értékelni az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló azon nemzeti szabályozásnak az uniós joggal való összeegyeztethetőségét, amely szerint a valamely tagállamban illetőséggel rendelkező társaság nem számíthatja be a valamely másik tagállamban vagy harmadik országban az osztalékfizető tőketársaságok által megfizetett társasági adót, ezen osztalékoknak az első tagállambeli adómentessége okán, amennyiben azok az osztalékfizető társaság tőkéjének legalább 10 %-át kitevő részesedésből erednek, és – a jelen ügyben – az osztalékokban részesülő tőketársaság tényleges részesedése meghaladja a 90 %-ot, az osztalékban részesülő társaságot pedig valamely harmadik ország jogszabályainak megfelelően létesítették.

2) Az EUMSZ 63. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes a mentesítés módszerének a más tagállamokban és harmadik országokban illetőséggel rendelkező társaságok által kifizetett osztalékokra történő alkalmazása, amennyiben a beszámítás módszerét alkalmazzák az osztalékban részesülő társaság szerintivel azonos tagállamban illetőséggel rendelkező társaságok által kifizetett osztalékokra, továbbá amennyiben – az osztalékban részesülő e társaságnál veszteség keletkezése esetén – a beszámítás módszere azt eredményezi, hogy az illetőséggel rendelkező osztalékfizető társaság által megfizetett adót teljes mértékben vagy részben visszatérítik.

168. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Rechtbank van eerste aanleg te Brussel [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Essent Belgium NV kontra Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (C-204/12–C-208/12. sz. egyesített ügyek)³⁹

1) A belső villamosenergia-piacon a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásáról szóló, 2001. szeptember 27-i 2001/77/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, amely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általa értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Európai Unió más tagállamaiból vagy az Európai Gazdasági Térség államaiból származó származási garanciák felhasználásával.

2) Az EK 28. és EK 30. cikket, illetve az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás 11. és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a jelen rendelkező rész 1. pontjában meghatározott nemzeti támogatási rendszer, amennyiben:

– olyan mechanizmusokat vezetnek be, amelyek biztosítják a bizonyítványok valódi piacának létrehozatalát, amelyen a kínálat és a kereslet ténylegesen találkozhat, és amely az egyensúly felé törekszik, oly módon, hogy az érintett szolgáltatóknak ténylegesen lehetőségük legyen a bizonyítványok méltányos feltételek melletti beszerezésére;

– az ezen kötelezettséget nem teljesítő szolgáltatókkal szemben kiszabandó közigazgatási bírság

38 A kérdést I.: Hírlevél III. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 35. sz. alatt.

39 A kérdést I.: Hírlevél III. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 10. sz. alatt.

összege kiszámításának módját úgy állapítják meg, hogy az ne lépje túl az ahhoz szükséges mértéket, hogy a termelőket a megújuló energiaforrásokból előállított villamosenergia-termelésük tényleges növelésére ösztönözze, illetve azon szolgáltatókat, akiket az említett kötelezettség terhel, az előírt bizonyítványok tényleges megvásárlására ösztönözze, különösen elkerülve az említett szolgáltatók túlzott mértékű szankcionálását.

3) A hátrányos megkülönböztetésre vonatkozóan az EUMSZ 18. cikkben, az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás 4. cikkében, valamint a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 96/92/EK irányelv hatályaon kívül helyezéséről szóló, 2003. június 26-i 2003/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalmakat úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a jelen rendelkező rész 1. pontjában meghatározott nemzeti támogatási rendszer.

169. A Bíróság (ötödik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ministero dell’Interno kontra Fastweb SpA (C-19/13. sz. ügy)⁴⁰

1) A 2007. december 11-i 2007/66/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az árubeszerzésre és az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaitélésével kapcsolatos jogorvoslati eljárás alkalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. december 21-i 89/665/EGK tanácsi irányelv 2d. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a szerződést hirdetménynek az Európai Unió Hivatalos Lapjában történő előzetes közzététele nélkül ítélték oda, úgy, hogy az az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaitélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében nem volt megengedett, e rendelkezés alapján az ilyen szerződés érvénytelenné nyilvánítása kizárt, ha az említett rendelkezésben szereplő feltételek ténylegesen teljesültek, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

2) A második kérdés vizsgálata során nem merült fel olyan körülmény, amely a 2007/66 irányelvvel módosított 89/665 irányelv 2d. cikke (4) bekezdésének érvényességét érintené.

170. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – a K Oy által kezdeményezett eljárás (C-219/13. sz. ügy)⁴¹

A 2009. május 5-i 2009/47/EK tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 98. cikke (2) bekezdésének első albekezdését és III. mellékletének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy – amennyiben a közös hozzáadottértékadó-rendszer alapját képező adósemlegesség elve nem sérül, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata – azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapeljárás tárgya, és amely a nyomtatott könyvekre kedvezményes hea-mértéket, a más olyan fizikai adathordozókon, mint a CD, CD-ROM vagy USB-kulcs, tárolt könyvekre pedig általános hea-mértéket alkalmaz.

171. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Nejvyšší správní soud [Cseh Köztársaság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ministerstvo práce a sociálních věcí kontra B. (C-394/13. sz. ügy)⁴²

1) Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett és a 2008. június 17-i 592/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági

40 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 58. sz. alatt.

41 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak 137. sz. alatt.

42 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Munkaügyi ügyszak, 51. sz. alatt.

rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendeletet és különösen annak 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely tagállam kizárólag azon körülmény alapján minősül valamely családi ellátás valamely személy részére történő odaitélésére illetékes államnak, hogy e személy nyilvántartott lakcíme e tagállam területén található, anélkül hogy ő maga és családtagjai az említett tagállamban dolgoznának, vagy szokásos tartózkodási helyük ott lenne. E rendelet 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal szintén ellentétes, ha valamely tagállam, amely nem az illetékes állam valamely vizsgált személy tekintetében, családi támogatásokat nyújt e személynek, feltéve hogy nem áll fenn pontos és különösen szoros kapcsolóelv a szóban forgó helyzet és ezen előbbi tagállam területe között.

2) A 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet és különösen annak 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely tagállam kizárólag azon körülmény alapján minősül valamely családi ellátás valamely személy részére történő odaitélésére illetékes államnak, hogy e személy nyilvántartott lakcíme e tagállam területén található, anélkül hogy ő maga és családtagjai az említett tagállamban dolgoznának, vagy szokásos tartózkodási helyük ott lenne.

172. A Bíróság (hetedik tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete (a Hof van beroep te Antwerpen [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ronny Verest, Gaby Gerards kontra Belgische Staat (C-489/13. sz. ügy)⁴³

Az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló tagállami szabályozás, amennyiben az – valamely kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezményben szereplő progresszivitási kikötés alkalmazása esetén – magasabb jövedelemadó-mérték alkalmazásához vezethet önmagában azért, mert az ingatlanból származó jövedelmek meghatározásának módszere azt eredményezi, hogy a másik tagállamban fekvő, bérbe nem adott ingatlanból származó jövedelmek összegét magasabbra becsülik az első tagállamban fekvő ugyanilyen ingatlanból származó jövedelmeknél. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szereplő szabályozás ténylegesen ilyen hatással jár-e.

173. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 18-i ítélete (a Varhoven administrativen sad [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Valimar” OOD kontra Nachalnik na Mitnitsa Varna (C-374/12. sz. ügy)⁴⁴

Az előterjesztett kérdések vizsgálata egyetlen olyan körülményt sem állapított meg, amely befolyásolná az Orosz Föderációból származó egyes vas- vagy acélkötelek és -kábelek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a Thaiföldről és Törökországból származó egyes vas- vagy acélkötelek és -kábelek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vám hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. október 30-i 1279/2007/EK tanácsi rendelet érvényességét.

174. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. október 2-i ítélete (a Gerechtshof de 's-Hertogenbosch [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – X kontra Voorzitter van het managementteam van het onderdeel Belastingdienst/Z van de rijksbelastingdienst (C-426/12. sz. ügy)⁴⁵

1) A 2004. április 29-i 2004/74/EK tanácsi irányelvvel módosított, az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 2. cikke (4) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az a tény, hogy a szent

43 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 212a. sz. alatt.

44 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 11. sz., Közigazgatási ügyszak, 8. sz. alatt.

45 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak, 4. sz. alatt.

egyfelől a cukorgyártás folyamatában tüzelő-, fűtőanyagként, másfelől pedig az ezen energiatermék elégetésekor keletkező szén-dioxidot műtrágya gyártásához használják fel, nem minősül az említett energiatermék e rendelkezés értelmében vett „kettős felhasználásának”.

Ezzel szemben ilyen „kettős felhasználásnak” minősül az a tény, hogy a szén egyfelől a cukorgyártás folyamatában tüzelő-, fűtőanyagként, másfelől pedig az ezen energiatermék elégetésekor keletkező szén-dioxidot ugyanezen gyártási folyamathoz használják fel, amennyiben vitathatatlan, hogy a cukor gyártási folyamata nem végezhető el a szén elégetéséből keletkező széndioxid alkalmazása nélkül.

2) Valamely tagállam jogosult belső jogában a „kettős felhasználás” fogalmát szűkebb terjedelemmel felruházni, mint amellyel e fogalom a 2004/74 irányelvvel módosított 2003/96 irányelv 2. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdése értelmében rendelkezik, a célból, hogy adót vehessen ki az ezen irányelv hatálya alá nem tartozó energiatermékekre.

175. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. szeptember 17-i ítélete (a Tartu Ringkonnakohus [Észtország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – MTÜ Liivimaa Lihaveis kontra Eesti-Läti programmi 2007–2013 Seirekomitee (C-562/12. sz. ügy)⁴⁶

1) Az EUMSZ 263. cikket úgy kell értelmezni, hogy az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról és az 1260/1999/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. július 11-i 1083/2006/EK tanácsi rendelet, és az Európai Regionális Fejlesztési Alapról és az 1783/1999/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. július 5-i 1080/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet hatálya alá tartozó, az európai területi együttműködés előmozdítására irányuló operatív program keretében a monitoring bizottság támogatási kérelmet elutasító határozatával szembeni kereset nem tartozik az Európai Unió Törvényszékének hatáskörébe.

2) Az EUMSZ 267. cikk első bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az 1083/2006 és az 1080/2006 rendelet hatálya alá tartozó, két tagállam közötti európai területi együttműködés előmozdítására irányuló operatív program keretében a monitoring bizottság által elfogadott olyan programútmutató, mint amely az alapeljárás tárgya, nem minősül valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal jogi aktusának, és ezért az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel az ilyen útmutató rendelkezései érvényességének vizsgálatára.

3) Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összefüggésben az 1083/2006 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a két tagállam által közösen létrehozott és az európai területi együttműködés előmozdítására irányuló operatív program keretében a monitoring bizottság által elfogadott programútmutató olyan rendelkezése, amely nem írja elő, hogy a monitoring bizottság támogatási kérelmet elutasító határozatával szemben a tagállami bíróság előtt jogorvoslatnak van helye.

176. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 17-i ítélete (a Tartu Ringkonnakohus [Észtország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – AS Baltic Agro kontra Maksu- ja Tolliamenti Ida maksu- ja tollikeskus (C-3/13. sz. ügy)⁴⁷

1) A 384/96/EK rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot és a 11. cikkének (3) bekezdése szerinti részleges időközi felülvizsgálatot követően az Oroszországból származó ammónium-nitrát behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2008. július 8-i 661/2008/EK tanácsi rendelet 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a valamely tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás, amely egy szintén valamely tagállamban székhellyel rendelkező más vállalkozás közvetítésével Oroszországból származó ammónium-nitrátot vásárolt annak az Európai Unióba való importálása céljából, e rendelkezés értelmében nem minősülhet az első független európai uniós vásárlónak, és így nem részesülhet az e rendeletben az ezen ammónium-nitrát vonatkozásában kivetett végleges dömpingellenes vám alóli mentességben.

46 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak, 37. sz. alatt.

47 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 55. sz. alatt.

2) A 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkodex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 66. cikkét és 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezésekkel nem ellentétes az, ha a vámhatóság elvégzi a dömpingellenes vám utólagos könyvelésbe vételét abban az esetben, ha – amint az az alapügy tárgyát képező körülmények esetében történt – a címzettnek a vámáru-nyilatkozatokban való téves feltüntetése miatt e nyilatkozatok érvénytelenítését kérelmezték, és e hatóság az említett nyilatkozatokat elfogadta, vagy az említett kérelmek átvételét követően ellenőrzést végzett.

3) Az 1791/2006 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 66. cikke és a 2009. április 16-i 312/2009/EK bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkodex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 251. cikke összhangban áll az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkében foglalt, törvény előtti egyenlőségre vonatkozó alapjoggal, ha az EUMSZ 28. cikkben és az EUMSZ 31. cikkben előírt közös vámtarifa keretében az 1791/2006 rendelettel módosított 2913/92 rendeletnek és a 312/2009 rendelettel módosított 2454/93 rendeletnek az említett rendelkezései nem teszik lehetővé a téves vámáru-nyilatkozatnak a kérelemre történő érvénytelenítését, és azt, hogy dömpingellenes vám alóli mentességben részesüljön a címzett, aki hivatkozhatott volna e mentességre abban az esetben, ha ez a hiba nem történik meg.

177. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 17-i ítélete (a Förvaltningrätten i Stockholm [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Skandia America Corporation (USA), filial Sverige kontra Skatteverket (C-7/13. sz. ügy)⁴⁸

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdését, 9. cikkét és 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy valamely harmadik országbeli anyavállalat által a valamely tagállamban található fióktelepe részére történő szolgáltatásnyújtás adóköteles ügyletnek minősül, amennyiben e fióktelep olyan személyek csoportjához tartozik, amelyek egyetlen hozzáadottértékadó-alanynak tekinthetők.

2) A 2006/112 irányelv 56., 193. és 196. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, amelyben valamely társaság harmadik országbeli székhelye ellenérték fejében nyújt szolgáltatásokat ugyanezen társaság valamely tagállamban található fióktelepe részére, és az említett fióktelep e tagállamban olyan személyek csoportjához tartozik, amelyek egyetlen hozzáadottértékadó-alanynak tekinthetők, e csoport mint az említett szolgáltatások igénybevevője köteles a felszámítandó hozzáadottérték-adó megfizetésére.

178. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. szeptember 17-i ítélete (a Supremo Tribunal Administrativo [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Cruz & Companhia Lda kontra Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP) (C-341/13. sz. ügy)⁴⁹

1) Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az vonatkozik az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) keretében az export-visszatérítések kifizetését végző nemzeti ügynökség által megállapított szabálytalanság alapján az uniós támogatások kedvezményezettjeivel szemben a nemzeti hatóságok által megindított eljárásokra.

2) A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott elévülési időt nemcsak az e rendelet 5. cikke szerinti közigazgatási szankciók kiszabását eredményező szabálytalanságokkal kapcsolatos eljárásokra kell alkalmazni, hanem az említett rendelet 4. cikke szerinti közigazgatási intézkedések elfogadását eredményező eljárásokra is. Noha ugyanezen rendelet 3. cikkének (3) bekezdése lehetővé teszi a tagállamok számára az e cikk (1) bekezdésének első albekezdése szerinti négy- vagy háromévesnél hosszabb olyan elévülési idő alkalmazását, amely az

48 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak, 42. sz. alatt.

49 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Közigazgatási ügyszak, 172. sz. alatt.

említett rendelet elfogadásának időpontja előtti általános rendelkezésekből ered, a húszéves elévülési idő alkalmazása meghaladja azt a mértéket, amely az Unió pénzügyi érdekei védelme céljának eléréséhez szükséges.

179. A Bíróság (ötödik tanács) 2014. szeptember 18-i ítélete (a Juzgado Contencioso-Administrativo [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vueling Airlines S. A. kontra Instituto Galego de Consumo de la Xunta de Galicia (C-487/12. sz. ügy)⁵⁰

A Közösségben a légi járatok működtetésére vonatkozó közös szabályokról szóló, 2008. szeptember 24-i 1008/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 22. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan szabályozás, mint az alapügyben szóban forgó, amely a légi fuvarozókat arra kötelezi, hogy a repülőjegy áráért minden esetben ne csak az utast, de az általa feladott poggyászokat is szállítsák, amennyiben e poggyászok megfelelnek bizonyos – különösen a súlyukra vonatkozó – követelményeknek, anélkül hogy az ilyen poggyászok szállításáért felárat lehetne kérni.

180. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. szeptember 18-i ítélete (a Vergabekammer Arnsberg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Bundesdruckerei GmbH kontra Stadt Dortmund (C-549/13. sz. ügy)⁵¹

Az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, amikor az ajánlattevő valamely közbeszerzési szerződést kizárólag az ajánlatkérő tagállamától eltérő tagállamban székhellyel rendelkező alvállalkozó által foglalkoztatott munkavállalók igénybevételével kíván teljesíteni, ellentétes az EUMSZ 56. cikkel az ezen ajánlatkérő tagállamban érvényes azon szabályozás alkalmazása, amely alapján ez az alvállalkozó köteles az említett munkavállalók számára az e szabályozásban rögzített minimálbér megfizetésére.

181. A Bíróság (második tanács) 2014. október 2-i ítélete (a Bundesverwaltungsgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Martin Grund kontra Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein (C-47/13. sz. ügy)⁵²

Az „állandó legelőnek” a közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról szóló 73/2009/EK tanácsi rendelet III. címében előírt egységes támogatási rendszer végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2009. október 29-i 73/2009/EK bizottsági rendelet 2. cikkének c) pontjában szereplő meghatározását úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja azt a mezőgazdasági földterületet, amelyet jelenleg és legalább öt éve gyep vagy egyéb egynyári takarmánynövények termesztésére használnak, még akkor is, ha a földterületet ezen időszak alatt felszántják, és a korábban e földterületen termesztettől eltérő fajtájú egynyári takarmánynövénnyel vetik be.

50 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Gazdasági ügyszak, 5. sz. alatt.

51 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 2. sz., Közigazgatási ügyszak, 24. sz. alatt.

52 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 5. sz., KözigazgatásA kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Polgári ügyszak, 73. sz. alatt.i ügyszak, 77. sz. alatt.

182. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. október 2-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – U. kontra Stadt Karlsruhe (C-101/13. sz. ügy)⁵³

1) A 2009. május 6-i 444/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a tagállamok által kiállított útlevélek és úti okmányok biztonsági jellemzőire és biometrikus elemeire vonatkozó előírásokról szóló, 2004. december 13-i 2252/2004/EK tanácsi rendelet mellékletét akként kell értelmezni, hogy az előírja, hogy a tagállamok által kiállított útlevélek géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldalának meg kell felelnie a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) 9303-as dokumentumának 1. részében foglalt minden kötelező előírásnak.

2) A 444/2009 rendelettel módosított 2252/2004 rendeletnek a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet 9303-as dokumentumának 1. részével összefüggésben értelmezett mellékletét akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy ha valamely tagállam joga szerint valamely személy neve keresztnéveiből és családnevéből áll, ezen állam emellett a születési nevet is bejegyezhesse elsődleges azonosító jellemzőként az útlevél géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldalának 06. rovatába, másodlagos azonosító jellemzőként ugyanezen oldal 07. rovatába, vagy az említett 06. és 07. rovatokból álló egyetlen rovatba.

3) A 444/2009 rendelettel módosított 2252/2004 rendeletnek a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet 9303-as dokumentuma 1. része IV. szakaszának 8.6 pontja szerinti szabályokkal összefüggésben értelmezett mellékletét akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy – ha valamely tagállam szabályozása szerint valamely személy neve keresztnéveiből és családnevéből áll – ezen állam a születési nevet is bejegyezhesse választható személyes adatként az útlevél géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldalának 13. rovatába.

4) A 444/2009 rendelettel módosított 2252/2004 rendeletnek a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet 9303-as dokumentuma 1. részének rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett mellékletét az Európai Unió Alapjogi Chartája 7. cikkének fényében akként kell értelmezni, hogy ha valamely tagállam szabályozása szerint valamely személy neve keresztnéveiből és családnevéből áll, amennyiben ezen állam mindazonáltal úgy dönt, hogy az útlevél géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldala 06. és/vagy 07. rovatába bejegyzik az útlevél birtokosának születési nevét, egyértelmű módon fel kell tüntetnie e rovatok megnevezésében, hogy azokba a születési nevet jegyzik be.

183. A Bíróság (hetedik tanács) 2014. október 2-i ítélete (a Hof van beroep te Brussel [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Orgacom BVBA kontra Vlaamse Landmaatschappij (C-254/13. sz. ügy)⁵⁴

Az EUMSZ 30. cikkel ellentétes az olyan lefölezés, mint amelyet a Flamand Régió a 2003. március 28-i rendelettel módosított, a környezet trágyázószerek okozta szennyezés elleni védelméről szóló, 1991. január 23-i rendelete 21. cikkének 5. § -a ír elő, amelyet kizárólag az állati trágya vagy más műtrágyák által képzett trágyatöbblet Flamand Régióba történő behozatala esetén az importőrnek kell megfizetni, míg a flamand területen előállított trágyatöbbletet terhelő és az előbbi lefölezésre vonatkozó szabályoktól eltérő szabályok alapján kiszámított mértékű lefölezést a gyártóra vetik ki. E tekintetben nem bír jelentőséggel, hogy a Flamand Régióba behozott trágyatöbblet származás szerinti tagállama e többletek más tagállamba történő exportja esetében a lefölezés mérséklését írja elő.

53 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak 104. sz. alatt.

54 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak 149. sz. alatt.

184. A Bíróság (második tanács) 2014. október 2-i ítélete (a Conseil d'État [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sociétés Fonderie 2A kontra Ministre de l'Économie et des Finances (C-446/13. sz. ügy)⁵⁵

Az 1995. április 10-i 95/7/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 8. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy termék valamely tagállamban letelepedett társaság általi, valamely más tagállamban letelepedett vevő számára történő értékesítésének helyét, amely terméken az eladó valamely, ebben a másik tagállamban letelepedett szolgáltatóval e terméket az értékesítésre alkalmassá tévő utómegmunkálást végeztet azt megelőzően, hogy e szolgáltatóval feladatná e terméket a vevő számára, úgy kell tekinteni, mint amely ez utóbbi székhelye szerinti tagállamban található.

185. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. október 2-i ítélete (a Hof van Cassatie van België [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vlaams Gewest kontra Heidi Van Den Broeck (C-525/13. sz. ügy)⁵⁶

A 2004. január 23-i 118/2004/EK bizottsági rendelettel módosított, a 3508/92/EGK tanácsi rendelettel az egyes közösségi támogatási intézkedésekre vonatkozóan létrehozott egységes igazgatási és ellenőrzési rendszer részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2001. december 11-i 2419/2001/EK bizottsági rendelet 33. cikkének első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a területalapú támogatási kérelem keretében megállapított szándékos szabálytalanság esetében a termelőtől meg kell vonni az összes olyan támogatást, amelyre az e kérelemben érintett támogatási programok alapján jogosult lett volna, és amelyre az e szabálytalansággal érintett terménycsoport jogosult lett volna.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

XXX. A Törvényszék 2014. szeptember 10-i végzése – Lomnici kontra Parlament (T-650/13. sz. ügy)⁵⁷

- 1) A Törvényszék a Parlament okafogyottság iránti kérelmét elutasítja.
- 2) A Törvényszék a keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.
- 3) A Szlovák Köztársaság és Magyarország által előterjesztett beavatkozási kérelmekről nem szükséges határozni.
- 4) Lomnici Zoltán maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Parlament részéről felmerült költségeket.
- 5) A Szlovák Köztársaság és Magyarország maguk viselik saját költségeiket.

XXXI. A Bíróság (második tanács) 2014. szeptember 11-i ítélete – Európai Bizottság kontra Németországi Szövetségi Köztársaság (C-525/12. sz. ügy)

- 1) A Bíróság a keresetet elutasítja.
- 2) A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.
- 3) A Dán Királyság, Magyarország, az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság, a Svéd Királyság és Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.

55 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Közigazgatási ügyszak, 194. sz. alatt.

56 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak, 9. sz. alatt.

57 A keresetet l.: Hírlevél V. évf. 4. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, IX. sz. alatt.

XXXII. A Bíróság (nagytanács) 2014. október 7-i ítélete – Németországi Szövetségi Köztársaság kontra az Európai Unió Tanácsa (C-399/12. sz. ügy)

1) A Bíróság keresetet elutasítja.

2) A Bíróság a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

3) A Cseh Köztársaság, a Luxemburgi Nagyhercegség, Magyarország, a Holland Királyság, az Osztrák Köztársaság, a Szlovák Köztársaság, a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, valamint a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.360/2014/7.

A pénzügyi intézménynek a Magyar Állam ellen általános szerződési feltételekhez kapcsolódó vélelem megdöntése iránti perben a felperesnek azt kell tudnia bizonyítani, hogy az általa megjelölt általános szerződési feltételek a 2014. évi XXXVIII. törvény 4. § (1) bekezdésében írt összes feltételnek megfelelnek. A hivatkozott törvény – a felperes által megjelölt okokból – nem alaptörvény-ellenes és nem sérti az EU jogát sem, ezért a perben a jogvita eldöntéséhez nem kellett sem az Alkotmánybíróság eljárását, sem az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezni.

I. A Kúria egyetértett a perben eljáró bíróságok azon jogi álláspontjával, hogy a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Törvény) nem üköl az EU jogába, ennek hiányában pedig a Törvény 4. cikkében írtakat nem lehet figyelmen kívül hagyni, illetve nem indokolt előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni.

a) A konzultációs, illetve tájékoztatási kötelezettség sérelme

Az EUMSZ 127. cikk (4) bekezdése értelmében az Európai Központi Bankkal (a továbbiakban: EKB) konzultálni kell a nemzeti hatóságok részéről az EKB hatáskörébe tartozó valamennyi jogszabálytervezettel kapcsolatban a Tanács által a 129. cikk (4) bekezdésében megállapított eljárásnak megfelelően meghatározott kereteken belül és feltételek mellett. Lényegileg ezt a rendelkezést ismétli meg az EUMSZ 282. cikk (5) bekezdése.

A nemzeti hatóságoknak az EKB-val a jogszabálytervezetéről folytatott konzultációjáról – az EUMSZ 129. cikk (4) bekezdésének felhatalmazása alapján – a Tanács 98/415/EK határozata rendelkezik. E határozat 2. cikk (1) bekezdés 6. francia bekezdése értelmében a tagállamok hatóságai az EKB-val konzultálni kötelesek különösen az olyan jogszabálytervezettel kapcsolatban, ami pénzintézetekre vonatkozó szabályokat tartalmaz, amennyiben azok lényegesen befolyásolják a pénzintézetek és pénzügyi piacok stabilitását.

Az EKB 2014. július 28-án kelt véleménye (CON/2014/59) megállapította az EKB konzultációs hatáskörét a Törvénnyel kapcsolatban. A magyar hatóságok is elismerték az EKB konzultációs jogosítványait azzal, hogy 2014. június 27-én a törvényjavaslat szövegét a Nemzetgazdasági Minisztérium az EKB-nek véleményalkotásra megküldte.

A Kúria utal az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EU Bíróság) vonatkozó következetes joggyakorlatára: amennyiben az uniós rendelkezések kizárólag a tagállamok és az EU intézményei közötti kapcsolatra vonatkoznak, nem keletkeztetnek olyan egyéni jogokat, amelyeket a tagállami bíróságoknak védelemben kellene részesítenie (174/84. sz. Bulk Oil ügy, 62. pont; C-159/00. sz. Sapod Audic ügy, 60-63. pontok). A felperes tehát ebben a perben nem hivatkozhat érdemben a hivatkozott konzultációs kötelezettség esetleges sérelmére, tekintettel arra, hogy sem az EUMSZ, sem

a Tanács 98/415/EK határozata nem keletkeztet számára e körben egyéni jogokat.

b) A Fogyasztói Irányelv 8a. cikkének sérelme

A 93/13/EGK Irányelv (továbbiakban: Fogyasztói Irányelv) 8. cikke értelmében a tagállamok az ezen irányelv által szabályozott területen elfogadhatnak vagy hatályban tarthatnak a Szerződéssel összhangban lévő szigorúbb rendelkezéseket annak érdekében, hogy a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosítsanak. A hivatkozott irányelv 8a. cikke előírja a tagállamoknak, hogy amennyiben a 8. cikkel összhangban rendelkezéseket fogadnak el, arról, valamint annak minden későbbi változásáról tájékoztassák a Bizottságot, így többek között különösen akkor, ha az említett rendelkezések a tisztességtelennek tekintendő szerződési feltételek felsorolását tartalmazzák. A Bizottság a tájékoztatást továbbítja a többi tagállamnak, az Európai Parlamentnek és konzultációt folytat az érdekelt felekkel az említett tájékoztatás tekintetében.

A peranyagban nincs adat arra, hogy a magyar hatóságok eleget tettek-e tájékoztatási kötelezettségüknek, és ha igen, ez mikor történt meg. A Fogyasztói Irányelv nem ír elő előzetes tájékoztatási kötelezettséget, és a tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatban határidőt sem állapít meg, mint ahogyan a tájékoztatási kötelezettség elmulasztásának jogkövetkezményeit sem szabályozza. Az EU Bíróság vonatkozó joggyakorlata (C-235/95. sz. AGS Assedic Pas-de Calais ügy, 32. pont) szerint az olyan kötelezettségre vonatkozó uniós előírások, ahol kizárólag a Bizottság tájékoztatása a rendelkezés célja anélkül, hogy ebből rá bármilyen egyéb eljárási jogosítvány és a tagállamokra bármilyen egyéb anyagi vagy eljárásjogi kötelezettség származna, csak a tagállamok és a Bizottság kapcsolatát érintik. Ezek magánfelek részére nem keletkeztetnek olyan alanyi jogokat, amelyek megsértése a tájékoztatási kötelezettség elmulasztásával megvalósulhatna.

A fent kifejtettekre tekintettel a felperesnek a Bizottság tájékoztatása elmaradására vonatkozó hivatkozása alapján a Törvény alkalmazása nem mellőzhető, s ezért a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.

c) A Fogyasztói Irányelv 4. cikk (1) bekezdésének sérelme

A felperes felülvizsgálati kérelmében a Törvény 4. §-a alkalmazásának mellőzését arra hivatkozva is kérte, hogy a Törvény a Fogyasztói Irányelv 4. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétes, kötött szempontrendszer alapján minősít egyes szerződési feltételeket tisztességtelennek. A felülvizsgálati kérelem e körben nem általában a tisztességtelenség melletti megdönthető vélelem jogszabályi felállítását sérelmezte, hanem azt, hogy a Törvény 4. §-ának rendelkezései kizárják az egyes fogyasztói szerződések megkötésének időpontjában fennálló összes körülmény vizsgálatát, ami nem összeegyeztethető a Fogyasztói Irányelv 4. cikk (1) bekezdésével.

A Fogyasztói Irányelv 4. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy egy szerződési feltétel tisztességtelen jellegének megítélése során figyelembe kell venni az áruk vagy szolgáltatások természetét, amire vonatkozóan a szerződést kötötték, a szerződés megkötésének időpontjában fennálló összes körülményt, valamint a szerződés minden egyéb feltételét, illetve további szerződések feltételeit, amennyiben a vizsgált szerződés attól függ.

A szerződéskötés körülményeinek – a Fogyasztói Irányelv 4. cikk (1) bekezdésében írtak szerinti – bizonyítási eljárás keretében történő feltárása csak akkor indokolt és szükséges, ha azok a jogvita érdemi elbírálására kihathatnának. A Kúria megítélése szerint nem a Törvény rendelkezéseiből, hanem az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tévő ÁSZF rendelkezések tisztességtelenségének mint jogkérdésnek a jellegéből következik, hogy ilyen esetben a szerződéskötés körülményeinek vizsgálata szükséges.

A Kúria mindezek alapján a Fogyasztói Irányelv 4. cikk (1) bekezdésében foglaltak sérelmét nem találta megállapíthatónak.

d) A Fogyasztói Irányelv 4. cikk (2) bekezdésének, 5. cikkének, illetve a Mellékletben írtak sérelme

A felperes felülvizsgálati kérelmében vitatta, hogy a Törvény 4. § (1) bekezdésének e) pontjában írtak összeegyeztethetőek-e a Fogyasztói Irányelv 4. cikk (2) bekezdésével, illetve 5. cikkével és Mellékletének 2. pont b) alpontjával. Másodlagosan indítványozta e körben előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezését.

A Fogyasztói Irányelv 4. cikk (2) bekezdése, illetve 5. cikke a fogyasztói szerződés feltételeivel szemben a világosság és érthetőség követelményét fogalmazza meg. Az EU Bíróság a Fogyasztói Irányelv 4. cikk (2) bekezdésének értelmezése során úgy foglalt állást, hogy azon követelmény alatt, amely szerint a szerződési feltételnek világosnak és érthetőnek kell lennie, nem kizárólag azt kell érteni, hogy az érintett feltételnek nyelvtani szempontból kell érthetőnek lennie a fogyasztó számára, hanem azt is, hogy a szerződésnek átláthatónak kell lennie; elvárás, hogy a fogyasztónak módjában álljon egyértelmű és érthető szempontok alapján értékelné a számára a szerződéses rendelkezésből eredő gazdasági következményeket (C-26/13. sz. Kásler ügy, 75. pont). Az értelmezés megfelelően irányadó a Fogyasztói Irányelv 5. cikkére is.

A Fogyasztói Irányelv 3. cikk (3) bekezdése szerint a Melléklet tartalmazza azoknak a feltételeknek a jelzésszerű és nem teljes felsorolását, amelyek tisztességtelennek tekinthetők. A Melléklet 1. pontjának j) alpontja szerint tisztességtelen az a szerződési feltétel, amely a szerződésben feltüntetett és érvényes indok nélkül jogosítja fel az eladót vagy szolgáltatót a szerződési feltételek egyoldalú megváltoztatására. A Melléklet 2. pontjának b) alpontja szerint a fenti rendelkezés nem zárja ki olyan szerződési feltételek alkalmazását, amelyek szerint a pénzügyi szolgáltató a fogyasztó által fizetendő kamatláb vagy bármilyen más összeg megváltoztatására jogosult, ha erre érvényes indoka van, erről a másik szerződő felet a lehető legrövidebb időn belül értesíti, és a fogyasztó jogosult a szerződést azonnali hatállyal felmondani.

Ezen rendelkezésből következően a kamat, költség, díj egyoldalú módosításának egyik elengedhetetlen feltétele, hogy annak érvényes indoka legyen. Tisztességtelen, például nem világos, nem érthető, nem átlátható szerződéses (üzletszabályzati) rendelkezések alapján a Fogyasztói Irányelv sem ad felhatalmazást a kamat, költség, díj, egyoldalú emelésére.

A Törvény 4. § (1) bekezdésének e) pontja az EU Bíróság jogértelmezésének tartalmilag egyenértékű megfogalmazását adja, ezért az összegegyeztethető a Fogyasztói Irányelv rendelkezéseivel.

e) A jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének érvényesülése

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a Törvény 4. §-a alkalmazásának mellőzését arra hivatkozva, hogy az ellentétes a Fogyasztói Irányelv 8. cikkével, illetve a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvével mint az Európai Unió általános jogelveivel. Álláspontja szerint a Törvény a Fogyasztói Irányelv által szabályozott területen szigorúbb intézkedéseket rendel alkalmazni visszamenőleges hatállyal olyan időszakra, amelyben a Fogyasztói Irányelv a maga teljességében még nem került átültetésre. Másodlagosan indítványozta e körben is előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

A felperes sem felülvizsgálati kérelmében, sem korábbi beadványaiban nem fejtette ki, milyen tartalmat tulajdonít a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének. A felülvizsgálati kérelem arra hivatkozva kéri a Törvény 4. §-a alkalmazásának mellőzését, hogy az visszamenőleges hatállyal rendel alkalmazni intézkedéseket a Fogyasztói Irányelv által szabályozott területen. Ebből a Kúria azt a következtetést vonta le, hogy a felperes a visszamenőleges hatályú jogalkotást tekinti összegegyeztetetlenné az uniós jog általános jogelveivel, illetve a Fogyasztói Irányelv 8. cikkével, és a felperesi kérelmet ebből a szempontból bírálta el.

A Kúria hangsúlyozza, hogy a tisztességtelenség a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvénybeli (a továbbiakban: régi Ptk.) fogalma 2004. május 1-je óta érdemben, 2006. március 1-jétől pedig szövegszerűen is változatlan. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) érdemi eltérést e körben nem hozott. Nem tekinthető a jogszabályi követelmények megváltozásának az, ha az EU Bíróság az EUMSZ 267. cikk szerinti hatáskörében eljárva valamely uniós jogszabályra vonatkozóan kifejti, megmagyarázza és pontosítja e szabály jelentését és terjedelmét, ahogyan azt a hatálybalépésének időpontjától értelmezni és alkalmazni kell, illetőleg értelmezni és alkalmazni kellett volna. Az így értelmezett szabályt a bíróságok alkalmazhatják, és azt alkalmazniuk kell az értelmezés iránti kérelemről határozó ítélet előtt keletkezett jogviszonyokra (C-92/11. sz. RWE Vertrieb AG ügy, 58. pont) is. Hasonló megállapítás tehető a Kúria jogegységi határozataival kapcsolatban is.

A Törvény konkrét egyedileg meg nem tárgyalt szerződéses feltételek tekintetében vélelmet állított fel azok tisztességtelensége mellett, és speciális eljárási szabályokat is megalkotott a vélelem

megdöntésére. A Törvény 4. §-a a megdönthető vélelem tartalmának meghatározása során a Kúria, illetve az EU Bíróság által felállított elveket tartalmazza, ebből következően az egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltételekkel kapcsolatban nem támaszt olyan tartalmi követelményt, ami a felperest 2004. május 1-jétől kezdődően az uniós és a magyar jog alapján ne terhelte volna.

A vélelem felállításával kapcsolatban a Kúria megjegyzi, hogy a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 2. § d) pontja alapján, illetve a 2014. március 15-ét követően létrejött szerződések esetében az új Ptk. 6:104. § (2) d) pontja alapján a Törvény hatályba lépését megelőzően is megdönthető vélelem szolt olyan szerződéses rendelkezés tisztességtelensége mellett, amely alapos ok nélkül lehetővé tette a szerződés egyoldalú módosítását, vagy alapos ok melletti módosítás esetén kizárta a fogyasztó elállási vagy felmondási jogát. A Törvény hatályba lépését megelőző időszakhoz képest a jogi helyzet annyiban változott, hogy a jogalkotó a jogbiztonság és pergazdaságosság szempontjaira tekintettel koncentrált eljárási rendet hozott létre a Törvény hatálya alá tartozó szerződéses rendelkezések tisztességtelenségének vizsgálatára. A Törvény tehát visszaható hatályú anyagi jogi rendelkezést nem tartalmaz, így foglalt állást az Alkotmánybíróság is (AB határozat, Indokolás [71]-[114]). A Kúria ezért megállapította, hogy a Törvény e szempontból nem sérti a Fogyasztói Irányelv 8. cikkét, illetve az uniós jog általános jogelveit.

A vélelem megdöntésére vonatkozó eljárási szabályokkal kapcsolatban a visszaható hatály kérdése nem merül fel. E körben a felperesnek a Charta sérelmével kapcsolatos kifogásai relevánsak, amelyeket a Kúria az alábbiakban érdemben vizsgál.

f) A Charta rendelkezéseinek sérelme

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a Törvény 4. §-a alkalmazásának mellőzését arra hivatkozva, hogy az ellentétes a Charta 17. cikkével, mert megfelelő kompenzáció nélkül foszt meg gazdasági szereplőket jogos várományuktól, továbbá a Charta 47. cikkével, mert a törvényi vélelem megdöntésére olyan bírósági eljárásban ad lehetőséget, amely során a felperes kirívóan rövid határidőn belül rendkívül részletes keresetet köteles előterjeszteni, és amelyben a felek csak kivételes esetben jogosultak bizonyítékok előterjesztésére, álláspontjuk előadására nem kapnak lehetőséget. Másodlagosan indítványozta e körben is előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

fa) A Charta alkalmazhatósága

Az EUMSZ 6. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az Európai Unió elismeri a Chartában foglalt jogokat, szabadságokat és elveket, és a Charta „ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések”. A Charta 51. cikk (1) bekezdése értelmében a Charta rendelkezéseinek címzettjei az Unió intézményei, szervei és hivatalai, valamint a tagállamok annyiban, amennyiben az Unió jogát hajtják végre. Az EU Bíróság jogértelmezése szerint a Charta rendelkezése az EU Bíróság korábbi állandó ítélezési gyakorlatát erősíti meg, ami szerint az uniós jogrendben biztosított alapvető jogokat az uniós jog által szabályozott valamennyi tényállásra alkalmazni kell. Ha valamely nemzeti szabályozás az uniós jog alkalmazási körébe tartozik, a Charta által biztosított alapvető jogokat tiszteletben kell tartani, nem állhat fenn olyan tényállás, amelyre anélkül vonatkozna az uniós jog, hogy az említett alapvető jogokat alkalmazni ne kellene (C-617/10. sz. Aklagaren ügy, 17-21. pontok).

A Törvény célja, hogy a szabályozási körébe vont fogyasztói szerződések esetében speciális szabályokat állapítson meg egyes szerződési kikötések tisztességtelenségének értékelésére és az abból eredő jogkövetkezmények levonására. A Törvény e tekintetben tulajdonképpen a Fogyasztói Irányelv hatálya alá tartozó szerződések és a Fogyasztói Irányelv alkalmazásában megállapítható tisztességtelenség speciális körében a Fogyasztói Irányelv 6. cikkének (1) bekezdését ülteti át, ami szerint „a tagállamok előírják, hogy fogyasztókkal kötött szerződésekben az eladó vagy szolgáltató által alkalmazott tisztességtelen feltételek a saját nemzeti jogszabályok rendelkezései szerint nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve.” A Törvény az uniós jog által szabályozott tényállásra vonatkozik, ezért a Chartában említett alapvető jogokat - a tagállamok széleskörű eljárási autonómiájától függetlenül - e körben is alkalmazni kell.

fb) A tulajdonhoz való jog sérelme

A Charta 17. cikke a tulajdonhoz való jog védelméről rendelkezik. E jog megfelel az Emberi jogok és

alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben (a továbbiakban: Egyezmény) biztosított hasonló jognak, ezért a Charta 52. cikk (3) bekezdése értelmében tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni az említett Egyezményben szereplővel. Ezt az értelmezést támasztják alá a Charta 17. cikkéhez fűzött magyarázatok (HL C 303, 2007.12.14., 17. o.), amelyeket az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdése és a Charta 52. cikk (7) bekezdése alapján a tagállami bíróságoknak is figyelembe kell venniük. A magyarázatok kifejezetten utalnak arra, hogy a Charta 17. cikke az Egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyvének (a továbbiakban: kiegészítő jegyzőkönyv) 1. cikkén alapul, és a szövegezési eltérésektől függetlenül azonos tartalommal és terjedelemben szabályozza a kérdéses alapjogot.

Az Egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyvének a tulajdon védelméről szóló 1. cikkének első fordulata a következőképpen rendelkezik: „Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tisztelgetben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.”

Mivel az Egyezmény az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJB) joggyakorlata alapján autonóm módon határozza meg a javak és a tulajdon fogalmát, a Kúriának – függetlenül attól, hogy ez az igény a magyar jog alapján hogyan minősül – vizsgálnia kell, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében említett „várománya” az Egyezmény alapján tulajdoni védelmet élvez-e, illetve történt-e az Egyezmény értelmében tulajdontól való „megfosztás”.

Az EJB gyakorlata a vagyon fogalmát kiterjesztően értelmezi és számos gazdasági érdeket minősít a tulajdonnal azonos védelem alá esőnek. Az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke azonban csak olyan jogok védelmét biztosítja, amelyekkel a fél a nemzeti jog alapján rendelkezik vagy valaha rendelkezett, vagyis amelyek esetében fogalmilag felmerülhet a „megfosztás” kérdése. Olyan jogok megszerzése és gyakorlása, ami a felet a nemzeti jog alapján sohasem illette meg, az Egyezmény alapján nem követelhető [Marckx v. Belgium, A31 (1979); X v. Német Szövetségi Köztársaság, App. No. 8410/78 (1979); S. v. Egyesült Királyság, App. No. 11716/85 (1986)].

Jelen esetben a felperes olyan gazdasági érdeke sérelmét tekinti tulajdonelvonásnak, amely kizárólag tisztességtelen egyoldalú kamat-, költség-, vagy díjmelést lehetővé tevő szerződéses kikötésen alapul. Az uniós és magyar jog alapján ezek a kikötések semmissék, vagyis a fogyasztó számára nem jelenthetnek kötelezettséget, a pénzügyet számára pedig értelemszerűen nem keletkeztethetnek jogosultságot.

A Kúria e körben visszautal saját korábban kifejtett álláspontjára, illetve az AB határozatára, amely szerint a Törvény sem a tisztességtelenség tartalma, sem annak jogkövetkezményei tekintetében nem tartalmaz visszaható hatályú jogalkotást (AB határozat, Indokolás [71]-[114]). Vagyis a Törvény alapján vizsgálendő szerződéses kikötések semmissége nem a Törvény, hanem az uniós és magyar jog 2004. május 1-je óta létező tartalma alapján állt be. A felperes tehát érvényesen sohasem rendelkezett olyan vagyoni igénnyel, ami kizárólag tisztességtelen egyoldalú kamat-, költség-, vagy díjmelést lehetővé tevő szerződéses kikötésen alapul. Ebből következően ebben a körben fogalmilag nem merülhet fel a „megfosztás” kérdése.

A fentiek alapján a Törvény tehát nem tartalmaz olyan rendelkezést, ami a felperes által hivatkozott okból ellentétes lenne a Charta 17. cikkében foglalt rendelkezésekkel.

fc) A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelme

A Charta 47. cikke a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogról rendelkezik. A Charta 47. cikkéhez fűzött magyarázatok szerint a cikk az Egyezmény 13. cikkén, illetve 6. cikk (1) bekezdésén alapul, amit az EU Bíróság joggyakorlata is megerősít (C-93/12. sz. ET Agroconsulting ügy, 59. pont és az ott hivatkozott joggyakorlat). A Charta által biztosított jogvédelem több szempontból kiterjedtebb, mint az Egyezmény által nyújtott védelem, a jelen ügyben alkalmazandó hatékony jogorvoslat és tisztességes eljárás szempontjából viszont az alapelv tartalma és terjedelme a két szabályozásban megegyezik.

Az AB határozat az Egyezmény rendelkezéseivel összefüggésben is részletesen vizsgálta a felperesi előadással azonos tárgyú indítványokat. Megállapította, hogy a Törvényben meghatározott keresetindítási határidő nem ütközik az Egyezmény 6. cikk (1) bekezdésébe (AB határozat, Indokolás

[162]). Az AB határozat - a Kúria fent kifejtett jogértelmezésével egybehangzóan - ugyancsak megállapította, hogy a Törvény alapján bár a bizonyítás lényege banki okiratokon alapul, „tanú és szakértő meghallgatásának az igénye nem eleve kizárt” (AB határozat, Indokolás [170]). A Törvény azt sem zárja ki, hogy a felek az eljárásban álláspontjukat előadják.

A Törvény tehát nem tartalmaz olyan rendelkezést, ami a felperes által hivatkozott okból ellentétes lenne a Charta 47. cikkében foglalt rendelkezésekkel.

g) A 2014/17/EU Irányelv 23. cikk /5/ bekezdésében foglaltak sérelme

A felperes felülvizsgálati kérelmében a Törvény 4. §-a alkalmazásának mellőzését kérte arra hivatkozva, hogy az egyértelműen sérti a 2014/17/EU irányelv 23. cikkének (5) bekezdését. Másodlagosan indítványozta e körben is előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

A 2014/17/EU irányelv kihirdetésére a Hivatalos Lap 2014. február 28-i számában került sor (HL L 60., 2014.02.28., 34. o.). A 2014/17/EU irányelv 49. cikke úgy rendelkezik, hogy az irányelv a Hivatalos Lapban történő kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba. A 2014/17/EU irányelv 42. cikk (1) bekezdése értelmében a tagállamok az irányelvnek történő megfeleléshez szükséges rendelkezéseket 2016. március 21-ig fogadják el és hirdetik ki, a 42. cikk (2) bekezdése értelmében pedig ezeket a rendelkezéseket 2016. március 21-től alkalmazzák. A 2014/17/EU irányelv 43. cikke értelmében az irányelv nem alkalmazandó azokra a hitelmegállapodásokra, amelyek 2016. március 21. előtt „léteztek”, vagyis megkötésre kerültek.

A felperes nem vitatta, hogy a Törvény kihirdetésének időpontjában a 2014/17/EU irányelv átültetésére meghatározott határidő még nem telt el, és azt sem, hogy az átültetés megvalósulásától függetlenül az irányelv nem alkalmazandó azokra a hitelmegállapodásokra, amelyek 2016. március 21. előtt léteztek. Az EU Bíróság joggyakorlata értelmében a tagállamoknak nem lehet felróni, hogy nem ültették át saját jogrendjükbe az adott irányelvet azt megelőzően, hogy az erre megszabott határidő lejárt volna (C-129/96. sz. Inter-Environnement Wallonie ASBL ügy, 43. pont). Az EU Bíróság ugyanakkor azt is nyilvánvalóvá tette, hogy a tagállamoknak az irányelv hatályba lépése és az átültetésre előírt határidő közötti időszakban is tartózkodniuk kell az olyan rendelkezések meghozatalától, amelyek az irányelvben meghatározott cél elérését komolyan vagy jelentősen veszélyeztetik, függetlenül attól, hogy a kérdéses tagállami rendelkezések az adott irányelv átültetését célozzák-e vagy sem (C-261/07. sz. VTB-VAB NV ügy, 34-39. pontok és az ott hivatkozott joggyakorlat).

Ennek megfelelően a tagállami bíróságoknak nem azt kell vizsgálniuk, hogy az irányelv átültetésére nyitva álló időben az adott tagállam fenntart-e vagy elfogad-e olyan rendelkezéseket, amelyek az irányelv egyes előírásaival nem összeegyeztethetők, hanem azt, hogy ezek a tagállami rendelkezések komolyan vagy jelentősen veszélyeztetik-e az irányelv által elérni kívánt cél megvalósítását.

A 2014/17/EU irányelv 1. cikke úgy fogalmaz, hogy az irányelv közös keretet hoz létre a lakóingatlanhoz kapcsolódó, jelzáloggal vagy más módon biztosított fogyasztói hitelmegállapodásokra vonatkozó tagállami rendelkezések egyes aspektusaira, illetve bizonyos prudenciális és felügyeleti követelményekre vonatkozóan. A Törvény vitatott rendelkezései ezeknek a célkitűzéseknek a megvalósulását semmilyen formában nem érintik, mert nem zárják ki és nem teszik lehetetlenné megfelelő átültető intézkedések határidőben történő elfogadását és kihirdetését, illetve nem vonják el az irányelv hatálya alá tartozó hitelmegállapodások körében sem a fogyasztó, sem a hitelező irányelv által biztosított jogait, és nem teszik lehetetlenné azok érvényesítését.

A fentiek alapján ésszerű kétség nem merülhet fel azzal kapcsolatban, hogy a Törvény 4. §-a alkalmazásának mellőzése nem indokolt azért, mert a 2014/17/EU irányelv 23. cikkének (5) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel nem összeegyeztethető szabályozást tartalmaz vagy az irányelv célkitűzéseinek megvalósulását jelentősen veszélyezteti.

h) Előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségessége

A fent kifejtettre tekintettel ésszerű kétség nem merült fel az uniós jog felperes által hivatkozott szabályainak értelmezésével összefüggésben, ezért a Kúria előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését nem látta indokoltnak.

II. A jogerős ítélet – szemben a felperes állításával – megindokolta, miért nem tartotta szükségesnek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, miért nem fordult a felperes által felvetett kérdések tekintetében az EU Bírósághoz. A Kúria hangsúlyozta: az EU Bíróság joggyakorlata egyértelművé teszi, hogy a tagállami bíróság joga azon kérdések meghatározása, amelyek megválaszolása elengedhetetlen döntése meghozatalához (C-544/07. sz. Rüdiger ügy, 38. pont; C-440/08. sz. Gielen ügy, 27. pont). A tagállami bíróság a felek által felvetett kérdésekhez nincs kötve, a felek indítványa nélkül is jogosult előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni (283/81. sz. CILFIT ügy, 9. pont; C-2/06. sz. Kempster ügy, 41-42. pontok). A Kúria kiemeli: a perben eljáró első-, másodfokú bíróságot az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének kötelezettsége nem terhelte (C-210/06. sz. Cartesio ügy, 75-79. pontok), így annak elmulasztása jogszabálysértésként nem értékelhető. Önmagában az, hogy érvrendszerük további indokokkal kiegészíthető – melyet a Kúria meg is tett - nem jelenti azt, hogy a jogerős ítélet megalapozatlan lenne.

A fentiekből, illetve a jelen ítéletben korábban kifejtettekben következően nem követett el jogszabálysértést a másodfokú bíróság, amikor a Törvény 4. § (1) bekezdésében írt elveket nem tartotta az uniós jogba ütközőnek és így nem mellőzte azok alkalmazását.

Helyesen – a Törvény 11. §-ában írtakkal összhangban - mutatott rá a másodfokú bíróság arra, hogy a Törvény 4. § (1) bekezdése konjunktív feltételeket ír elő, amelyek együttes megvalósulása esetén az egyoldalú szerződésmódosításra vonatkozó egyedileg meg nem tárgyalt szerződési rendelkezések tisztességesek, ezen feltételek egyikének a hiánya is ugyanakkor a vonatkozó szerződéses kikötések tisztességtelenségét jelenti. Így az, hogy a jogerős ítélet elsődlegesen a szerződéses kikötések átláthatóságát, az egyértelmű és érthető megfogalmazás elvének megvalósulását vizsgálta és nem, vagy nem kellően vizsgálta más elvek (pl. a szimmetria, a felmondhatóság elve) érvényesülését, nem teszi a jogerős ítéletet jogszabálysértővé (az indokolási kötelezettséget megsértővé), mivel a később kifejtendők szerint helyes álláspontra jutott az általa elsődlegesen vizsgált elvek sérelme tekintetében.

III. A felperes álláspontja szerint az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő, egyedileg meg nem tárgyalt szerződéses rendelkezésekre vonatkozó jogszabályi szabályozás fokozatos szigorodása miatt a 2004. május 1-jétől a Törvény hatályba lépéséig alkalmazott üzletszabályzatok feltételrendszerét nem lehet egységesen kezelni, megítélni. E kérdés részben érinti a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmát, amelynek megvalósulását az AB határozata nem állapította meg.

Amennyiben kizárólag a polgári jogi szabályozás szempontjából ítéljük meg a fenti érvet, azt szükséges rögzíteni, hogy a tisztességtelenség fogalma a régi Ptk-ban 2006. március 1-jétől változatlan volt. Azt megelőzően a hatályos régi Ptk. szabályai pedig bár szövegezésben eltértek, de érdemben nem. A régi Ptk. 209. § (1) bekezdése értelmében tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. Ennek tükrében kellett vizsgálni tehát, hogy a különböző időszakokban, a felperes által alkalmazott üzletszabályzatok a fenti követelménynek megfelelnek-e. Nincs jelentősége, hogy a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.), illetve más jogszabályok egyoldalú szerződésmódosítást szabályozó rendelkezései milyen tételes szabályokat tartalmaztak, ezek miként szigorodtak. A perbeli jogvita eldöntése során ugyanis nem azt kellett vizsgálni, hogy a vonatkozó szerződéses, illetve üzletszabályzati rendelkezések megfelelnek-e az alkalmazásuk idején hatályos törvények tételes rendelkezéseinek, hanem azt, hogy tisztességtelen szerződési feltételnek minősülnek-e. Az egyértelmű, hogy a felperes egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő üzletszabályzati rendelkezései folyamatosan szigorodtak, nyilvánvalóan a vonatkozó jogszabályi rendelkezések figyelembe vétele miatt. Az azonban nem állapítható meg, hogy maradéktalanul megfeleltek a tisztességes szerződési feltételek kapcsán támasztott uniós szabályoknak, a régi Ptk. 209. § (1) bekezdésének, a tisztességes szerződési feltétellel szemben az EU Bíróság, illetve a Kúria (Legfelsőbb Bíróság) joggyakorlatával felállított követelményeknek. Ez utóbbi feltételrendszer pedig nem változott. Változásként nem értékelhető, ha az EU Bíróság, a Kúria ítéleteiben értelmezi, milyen feltételek fennállása esetén tisztességtelen egy szerződési feltétel és ezekből esetleg más következtetés vonható le, mint amit a felperes pusztán a vonatkozó jogi szabályozás, esetleg a korábbi joggyakorlat ismeretében irányadónak tekintett (C-

92/11. sz. RWE Vertrieb AG ügy, 58. pont). Tekintettel arra, hogy érdemben nem változott az uniós szabályozás, illetve a régi Ptk. szabályozása a tekintetben, hogy milyen esetben tisztességtelen egy szerződési feltétel, jogszerűen volt egységesen vizsgálható, hogy az egyoldalú szerződésmódosítás feltételrendszere tisztességes volt-e 2004. május 1-jétől, az EU-hoz történt csatlakozásunktól kezdődően a Törvény hatályba lépéséig.

Gfv.VII.30.371/2014/5.

Nem egyoldalú szerződésmódosításnak, hanem jogvesztés kikötésének minősül, ha az adós a kamatkedvezményt egy másik szerződés megkötésére tekintettel kapta.

A Kúria rámutat arra, hogy a jogszerűen a per tárgyává tett ÁSZF rendelkezéseket a perben eljáró bíróságok érdemben vizsgálták és egyezően arra a végkövetkeztetésre jutottak, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy azok a 2014. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban: Törvény) 4. §-a (1) bekezdésében felállított elveknek maradéktalanul megfeleltek. A felperes felülvizsgálati kérelmében nem állította, hogy a jogerős ítélet e részében jogszabálysértő lenne, egyedül a felmondási jog jogszabálysértő értékelésére hivatkozott.

A Kúria egyetért a másodfokú bírósággal abban, hogy a vonatkozó szabályozás nem felel meg a Törvény 4. § (1) bekezdés f) pontja szerinti elvnek. Ez utóbbi jogszabályi rendelkezést a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv melléklete 2.b) pontja szerinti tartalommal kell kitölteni: a fogyasztó számára – egyoldalú szerződésmódosítás esetén – biztosítani kell az azonnali hatályú felmondás jogát, mely követelménynek a felperes által alkalmazott ÁSZF rendelkezés nem felelt meg.

A Kúria egyébként rögzítette, hogy a felmondási joggal kapcsolatos megállapításnak a perbeli jogvita eldöntése szempontjából nincs ügydöntő jelentősége, hiszen a felülvizsgálati kérelem nem vitatta, hogy a jogerős ítélet által megállapított egyéb, a Törvény 4. § (1) bekezdésében felsorolt valamennyi elvnek az általa alkalmazott ÁSZF-ek egyetlen alkalmazási időtartam alatt sem feleltek meg.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.I.35.223/2014/7.szám

Gazdasági esemény hiányában a tudati elemek vizsgálata nélkül sincs helye az áfa levonási jog gyakorlásának. Hiteles számla.

I. A Kúria elsődlegesen megállapította, hogy nem észlel olyan olyan anomáliát, amely miatt a 2006/112 EK irányelv értelmezése szükséges lenne, az Európai Unió Bíróságnak kapcsolódó ítéletei alapján a perbeli tényállás elbíráható. Ezért hivatalból nem kezdeményezett az Európai Unió Bíróságához címzett előzetes döntéshozatali eljárást. A felperes felülvizsgálati kérelmében előterjesztett előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó indítvány eshetőleg, feltételhez kötött. A Pp. 3.§ (1) és (2) bekezdésének megfelelő, kifejezett, egyértelmű kérelem hiányában a Kúriának nem volt miről határozni, ezért nem került sor a Pp. 155/A.§ (3) bekezdésének megfelelő végzés meghozatalára.

II. Az áfa levonási jog 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa.tv.) 120.§-a szerinti gyakorlásának vizsgálata során, az Európai Unió Bíróságnak a HÉA irányelven nyugvó ítéleteiben megfogalmazottak alkalmazásakor, alapvető különbséget kell tenni aközött, hogy a levonási joggal érintett gazdasági esemény nem valósult meg, vagy az alperes értékeli akként, hogy nem valósult meg,

és ezt a számla kibocsátó részéről kimutatható körülményekkel kívánja igazolni. Ha a felek között nem valósult meg gazdasági esemény, akkor az Európai Unió Bíróságának ítéleteiben kifejtettek nem alkalmazhatók. Erre csak akkor kerülhet sor, ha a felek között megállapítható a gazdasági esemény, de a számlakibocsátó oldalán olyan hiányosságok mutatkoznak, amelyekre a számla befogadjának semmiféle ráhatása nincs, arról nem tudott és nem is kellett tudnia.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Kfv.V.35.128/2012/15. számú ítélete szerinti tényállásban jellemzően a számlakibocsátók oldalán felmerülő hiányosságok miatt került sor a levonási jog gyakorlásának megtagadására, ezért kapott elsődleges szerepet a „tudta, vagy tudhatta” formula alkalmazása. A perbeli tényállás mellett azonban a gazdasági esemény hiánya alapozza meg az adóhatósági határozatot: a számlák szerinti és a tényleges teljesítési időpontok, az ellenértékek megfizetésének ellentmondásai, az adózó saját alkalmazottja által kiállított, egyetlen személy által kivitelezhetetlen munkák jellege. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az adózó nem rendelkezett az Áfa.tv. 127.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti olyan számlákkal, amelyek az ügyletek teljesítését tanúsították volna, helytállóan jutott arra a következtetésre, miszerint az adóhatóság egyértelműen bizonyította a gazdasági események valótlanságát.

Kfv.I.35.335/2014/6.

Adómentes szolgáltatásnyújtás esetén felszámított áfa levonásának vizsgálata.

Az áfa rendszerében az ingatlan bérbeadás fő szabály szerint adómentes tevékenység, azonban az adózó dönthet úgy is, hogy adókötelezettséget választ e tevékenységre. A perbeli esetben mindkét adóalany abban a tudatban járt el, hogy a bérbeadó választásával a bérbeadást áfakötelessé tette, ebből kifolyólag a számlákat befogadó adózó jogszerűen élhet áfalevonási jogával. Miután az adóvizsgálat fényt derített a bejelentkezés hiányosságaira, jogszerűen tagadta meg az adóhatóság a számlában feltüntetett áfa levonhatóságát, hiszen a bérbeadó nem tudta jogszerűen igazolni választását.

Az áfalevonás megítélésekor nem kellett alkalmazni a C-80/11. és 142/11. számú, illetve a körhintacsallások kapcsán az Európai Unió Bírósága (továbbiakban: Bíróság) által kialakított, az objektív felelősségi rendszer ellen bevezetett „tudta vagy tudnia kellett” elvet, vagyis, hogy az adóalany csak akkor sújtható az általános forgalmi adólevonási jog megtagadásával, ha tudta vagy tudnia kellett, hogy beszerzésével HÉA kijátszást megvalósító ügyletben vesz részt. Ugyanis a perbeli tényállás nem felel meg a fenti ügyekben rögzítetteknek. A számlakibocsátónak a termékértékesítés, szolgáltatásnyújtás és az ehhez kapcsolódó áfabevallás, megfizetés kapcsán tanúsított csalárd magatartása miatt alakította ki az Európai Bíróság a fenti elvet és fogalmazta meg a számlabefogadót terhelő kötelezettséget, szemben az adóhatóság által rá hárított objektív felelősséggel.

A perbeli esetben egy, a HÉA irányelv és azzal harmonizáló Áfa tv. által fő szabályként áfamentesként szabályozott gazdasági tevékenység áfakötelessé tételéről van szó, ahol az áfa levonhatóságát a számlabefogadó adóalany körütekintő eljárása nem befolyásolta. Egyértelműen rögzíthető, hogy az adózó kellően körütekintő magatartást tanúsított a jogügylet kapcsán, a jogszabályban biztosított lehetőségeit kimerítette, további jogszabályok által biztosított mozgástere nem volt. Az adózó tévedése, a bérbeadó megtévesztő magatartása nem vezethet az adózó adólevonási jogának elenyészéséhez a következők miatt:

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer egységes adóalap meghatározásáról szóló 1977. május 17-ei 77/388. EGK Hatodik Tanácsi Irányelvből és az annak helyébe lépett – közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-ai 2006/112. EK Tanácsi Irányelv szabályaiból az Európai Unió Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) ítélkezési gyakorlatából következően a tagállamoknak lehetőségük van elfogadni az adó helyes megállapítása és az adókijátszás elkerülése érdekében intézkedéseket, azonban ezek nem haladhatják meg a célok eléréséhez szükséges mértéket. Ezen intézkedéseket tehát nem lehet úgy alkalmazni, hogy azok veszélyeztessék a HÉA semlegességét, amely a HÉA közösségi szabályozás által bevezetett közös rendszerének egyik alapelvét képezi. Közvetvekképpen, ha a HÉA visszatérítése az adó-visszatérítési igény érvényesítésével kapcsolatban megállapított feltételek miatt lehetetlen vagy rendkívül nehézé válik, az említett elvek

megkövetelhetik, hogy a tagállamok olyan eszközöket és eljárási szabályokat vezessenek be, amelyek lehetővé teszik, hogy az adóalany visszaigényelhesse a jogtalanul felszámított adót (C-566/07. Stedeco BV. ügy, 39-40. pont).

Az is az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az adókijátszások és adókikerülések megakadályozását célzó intézkedések kizárólag az e cél eléréséhez feltétlenül szükséges mértékben térhetnek el a HÉA alapjára vonatkozó rendelkezésektől. Ugyanis ezen intézkedések csak a lehető legkisebb mértékben sérthetik a hatodik irányelv céljait, és ezért nem lehet úgy alkalmazni őket, hogy veszélyeztessék a HÉA semlegességét, amely a vonatkozó uniós szabályozás által bevezetett közös HÉA-rendszer egyik alapelvét képezi. (C-588/10. Kraft Foods Polska ügy 28. pont).

Az adóhatóság nem csupán az adózónál vizsgálta az adólevonási jog jogosságát, hanem a számlakibocsátó áfa bevallásának jogszerűségét is ellenőrizte. A kibocsátott számlákban jogosulatlanul felszámított általános forgalmi adó tekintetében megállapítást nem tettek. Ebből következően a számlakibocsátót terheli az általános forgalmi adó befizetési kötelezettség (mivel azt felszámította), ugyanakkor a számlabefogadói oldalon a szolgáltatásnyújtás áfamentességére való hivatkozással annak visszaigénylését az adóhatóság megtagadja. Ezért a Bíróság által többször hangsúlyozott HÉA semlegesség elve sérül. A számla helyesbítési eljárás, a számlakibocsátó oldalán fennálló visszakövetelés az ellenőrzéssel lezárt időszak miatt már nem gyakorolható, így az a helyzet áll elő, hogy az állam olyan általános forgalmi adót szed be, ami ténylegesen nem illeti meg.

Hivatkozott a Kúria a Bíróság C-107/13. számú Firin OOD ügyben kifejtett azon álláspontjára: „az adósemlegesség elvének tiszteletben tartását biztosítja az a lehetőség, amelyet a tagállamoknak elő kell írniuk, hogy minden jogtalanul felszámított adó helyesbíthető, amennyiben a számla kibocsátója jóhiszeműen járt el vagy ha kellő időben és teljes mértékben elhárította az adóbevétel-kiesés veszélyét (55. pont)”. A számla-adóbevallás helyesbítésének fentiek szerinti elenyészése következtében a jogszerű eljárás az, ha az adózó gyakorolja az áfalevonási jogát anélkül, hogy ezzel az adóhatóság jogszerű adóbeszedési jogosultságát megsértené.

Az adóhatóság által sem vitatottan a számlák szerinti felek között a számla szerinti gazdasági események végbementek, az ügyleteket az adózó adóköteles tevékenységéhez használta fel, a számlakibocsátó eleget tett adófizetési kötelezettségének és az adózó adólevonási jogának gyakorlásával az állami költségvetést kár nem éri. Az adóhatóság lényegében egy tartozatlanul megfizetett adó visszaigénylését tagadta meg az adózótól. A számlakibocsátó levizsgálása folytán megfosztotta az adózót és a számlakibocsátót is attól a lehetőségtől, hogy azt önellenőrzéssel vagy a számlák további helyesbítésével a fennálló helyzetre megoldást találjanak. Az adóhatóság rendelkezett minden olyan információval és okirattal, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy az adóbevétel-kiesés veszélyét elhárítsa. Ennél fogva a jelen ügyben az adóhatóság eljárása és határozata nem felel meg a közösségi jog szabályainak, amikor olyan adó levonását tilalmazza, amely visszaigénylésének a lehetősége már nem áll fenn.

Kfv.III.35.438/2014/5.

Az általános forgalmi adó alapjának csökkenése a szerződés felmondása esetén.

A 2007. december 31. napjáig hatályos 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa.tv.1.) 45.§ (1) bekezdése szerint, ha a számla, egyszerűsített számla kibocsátását követően az adóalany

a) az áthárított adó összegét, illetve az annak meghatározásához szükséges tételeket módosítja, vagy

b) az adót utólag kívánja felszámítani és áthárítani,

erről helyesbítő számlát, egyszerűsített számlát köteles kibocsátani.

A 45.§ (3) bekezdése értelmében a helyesbítést az adóalany a helyesbítő számla, egyszerűsített számla kibocsátásának napját tartalmazó adómegállapítási időszakban köteles figyelembe venni.

A 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa. tv. 2.) 2008-ban és 2009-ben hatályos 77.§ (1) bekezdés a) pontja szerint termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása, valamint termék Közösségen belüli beszerzése esetében az adó alapja a jogosultnak visszatérített vagy visszatérítendő ellenértékkel utólag csökken, ha a teljesítést követően

a) az ügylet érvénytelensége jogcímén:

aa) az ügylet kötése előtt fennállott helyzetet állítják helyre, vagy

ab) az ügyletet az érvénytelenítő határozat meghozataláig terjedő időre hatályossá nyilvánítják, vagy

ac) az ügyletet az aránytalan előny kiküszöbölésével érvényessé nyilvánítják.

Az Áfa.tv.2. 2010. január 1-jétől hatályos 77.§ (2) bekezdés b) pontja értelmében az adó alapja utólag csökken abban az esetben is, ha a kötelezett a termék 10.§ a) pontja szerinti értékesítése vagy bérbeadása esetében az ellenérték maradéktalan megtérítésének hiánya miatt eláll az ügylettől, és a felek az ügylet kötése előtti helyzetet állítják helyre, vagy ha ez nem lehetséges, az ügyletet a felek a meghíúsulás bekövetkezéséig terjedő időre hatályosként elismerik.

A 2006/112/EK. irányelv (a továbbiakban: Irányelv.) 90. cikk (1) bekezdése értelmében elállás, a teljesítés meghíúsulása, teljes vagy részleges nemfizetés, illetve az értékesítés bekövetkezte utáni árendedmény esetén az adóalapot a tagállamok által meghatározott feltételek szerint megfelelő mértékben csökkenteni kell. A 90. cikk (2) bekezdése szerint a tagállamok a teljes vagy részleges nemfizetés esetén eltérhetnek az (1) bekezdéstől.

A lízingszerződések felmondására a lízingbevevők nemfizetése miatt került sor. Az Áfa.tv.1. 45.§ (3) bekezdésének hatálya alá tartozó időszakban, valamint az Áfa.tv.2. 77.§ (2) bekezdés b) pontja hatályba lépését követően – 2010. január 1-je után – egyértelmű, hogy az adóalap csökkentését a helyesbítő számla kibocsátásának időpontjára eső adómegállapítási időszakban kell figyelembe venni, önellenőrzés ebben a körben nem alkalmazható.

A Kúriának abban kellett döntenie, hogy a 2008-ban kibocsátott helyesbítő számlákhoz kapcsolódó jogkövetkezmények melyik adómegállapítási időszakban és milyen módon vehetők figyelembe, vagyis a felperes jogszerűen járt-e el akkor, amikor a meghíúsult ügyletek után nem önellenőrzéssel, hanem a kibocsátott helyesbítő számlák szerinti időszakokra vette figyelembe a fizetendő áfa csökkentését.

A Kúriának a jogerős ítélet jogszerűsége tárgyában figyelembe kellett vennie a C-337/13. számú ítéletben foglaltakat, melyben a Bíróság értelmezte az Irányelv 90. cikkét.

A Bíróság ítéletének 28.) pontja szerint az Irányelv 90. cikkének rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely nem írja elő a héalap csökkentését az ár meg nem fizetése esetében, amennyiben az e cikk (2) bekezdésében előírt eltérés kerül alkalmazásra. Mindazonáltal e rendelkezésnek ki kell terjednie minden más olyan esetre, amikor az említett cikk (1) bekezdése szerint az ügylet teljesítését követően az adóalany az ellenértéket részben vagy egészben nem kapja meg, aminek a vizsgálata a nemzeti bíróság feladata.

A Bíróság ítélete egyértelműen rögzíti, hogy a magyar nemzeti tagállami szabályozás az adóalap csökkentésének felsorolásakor nem veszi figyelembe az Irányelv 90. cikkének (1) bekezdésében szabályozott valamennyi esetet, ezért az Irányelv teljes érvényesülése nem biztosított. Ezért a nemzeti bíróság feladata minden olyan eset vizsgálata, amikor az ügylet teljesítését követően az adóalany az ellenértéket részben vagy egészben nem kapta meg.

A Bíróság ítéletének 28.) pontjában írt feladat kapcsán a Kúria kifejti, hogy a nemzeti jogalkotó ugyan szabad mérlegelési és döntési jogosultsággal rendelkezik az Irányelv nemzeti jogban való nyelvi megjelenítése vonatkozásában, azonban mozgástere nem korlátlan. Az átültetett jogi normának messzemenően meg kell felelnie az Irányelvben foglalt céloknak.

A Bíróság ítéletének 22.) és 25.) pontja összevetéséből az a következtetés vonható le, hogy amennyiben a vételár (a szolgáltatás díja) teljes vagy részleges meg nem fizetésére azért kerül sor, mert a felek közötti jogviszony megszűnése folytán az eladó (lízingbeadó) a vételár (lízingdíj) megfizetését már nem követelheti, az adóalap csökkentésére való jogosultság fennáll.

A Kúria álláspontja szerint a magyar államnak biztosítania kell valamennyi időszakra vonatkozóan az Irányelv 90. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott adóalap-csökkentési lehetőséget, mégpedig teljes körűen. Abban az esetben, ha az adóhatósági álláspont a helyes lenne, akkor az adózó csak önellenőrzést végezhet, mégpedig az eredeti számlák szerinti adómegállapítási időszakokra, de csak az elévülési időn belül. Ez az értelmezés kizárja a fizetendő áfa alapjának módosítását az elévült

időszakokra, márpedig ez ellentétes az Irányelv 90. cikkével és annak céljával.

A Kúria megítélése szerint az adóhatóság jogszerűtlenül foglalt állást az adózó helyesbítő számlái és az ezek nyomán benyújtott bevallásai helytállósága körében és az elévült időszakra jogszerűtlenül tagadta meg az adóalap csökkentését. Az adózó helyesen járt el akkor, amikor a helyesbítő számlák kibocsátásához kapcsolódó adómegállapítási időszakban vonta le ezen helyesbítő számlák adójogi konzekvenciáit.

Kfv.V.35.712/2013/7.

Közösségen belülre történő, adólevonási joggal járó adómentes termékértékesítés feltételei.

A Kúria a 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 89. § (1) bekezdésére, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006.XI. 28-i 2006/112/EK Tanácsi Irányelv 138. cikk (1) bekezdésére, a C-409/04. és a C-273/11. közzétett számú ítéletekben kifejtett jogértelmezésekre figyelemmel már több határozatában rámutatott arra, hogy a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességének több együttes feltétele van.

Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag akkor vonatkozik adómentesség a Közösségen belüli termékértékesítésre, ha a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog átszáll a vevőre, és az értékesítő igazolja, hogy e terméket feladták vagy elszállították egy másik tagállamba és a termék e feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét. A Közösségen belüli termékértékesítésnek, tehát objektív feltétele a termék tényleges elszállítása az értékesítés helye szerinti tagállam területéről egy másik tagállamba, amelynek megtörténtét a nemzeti jogszabályok (Áfa tv. 89. § (1) bekezdése, Art. 99. § (2) bekezdése) és a közösségi jogi szabályozás és joggyakorlat értelmében az adózónak kell igazolnia.

Egységes az ítélkezési gyakorlat a tekintetben is, hogy a perbeli jogvita eldöntésére irányadó rendelkezéseket úgy kell értelmezni, hogy ezekkel nem ellentétes az, ha megtagadják az eladótól a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességét, feltéve, hogy objektív körülmények alapján bizonyítást nyer, hogy nem tett eleget igazolási kötelezettségének, illetve tudta vagy tudnia kellett volna, hogy az általa teljesített ügylettel a vevő által elkövetett adócsaláshoz járul hozzá és nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az ebben való részvételt. Amennyiben a bíróság arra a következésre jut, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy az általa teljesített ügylettel a vevő által elkövetett adókijátszáshoz járul hozzá és nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy ezt megakadályozza, akkor meg kell tagadni tőle a héa, áfa mentességhez való jogot.

Az előzőekben ismertetettekből egyértelműen levonható az a következtetés, vagy az adómentesség igazolása nem az adóhatóság, hanem az adózó kötelezettsége. A nemzeti és a közösségi jogi szabályozás nem határozza meg az adómentesség alkalmazhatósága érdekében benyújtandó iratok, adatok listáját, ez, illetve ezek köre az érintett ügylet konkrét körülményeitől függ.

A szállítólevél a kereskedelemben az áru átvétel igazolásának alapbizonylata. Tekintettel arra, hogy a szállítólevél csak az áru k.-i telephelyen történő átvételére tartalmaz adatot, nem alkalmas annak alátámasztására, hogy az áru az országból kiszállításra került. A CMR fuvarlevél a fuvarozás nemzetközi jellegének tanúsítására alkalmas. A perbeli esetben azonban a szállítóeszközökkel rendelkező személyek nem ismerték el a szállításokat, és a kivitel igazolására benyújtott CMR fuvarokmányok hitelessége megdőlt a fuvarozók személye és az áru rendeltetési helye tekintetében. Az érintett fuvarozók nyilatkoztatására szabályszerűen került sor, egyes adókötelezettségek ellenőrzésének keretében. Az adóhatóság nyilatkozatokat is vett fel, ezekhez csatolásra kerültek a nyilatkozatokban foglaltakat alátámasztó dokumentumok is, tehát nem sérültek az eljárásjogi szabályok, számviteli előírások a közigazgatási eljárás során. Az adóhatóság teljesítette az Art. 97. §-a szerinti tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségét. Érdemi döntését nem önmagában a CMR-ek vizsgálta során feltárt körülmények, továbbá a román adóhatóság tájékoztatása alapján hozta meg, hanem az ellenőrzés során beszerzett valamennyi rendelkezésére álló adatot értékelte, indokolási kötelezettségét is teljesítve, és kitért arra is, hogy mely okoknál fogva mellőzi a felajánlott további bizonyítást.

Mindig az adott konkrét ügyben eljáró nemzeti bíróság feladata a bizonyítékok értékelése, az adójogilag releváns tényállás megállapítása. Jelen ügyben jogszerű az a határozatokban megállapított tényállás, mely szerint az adózó nem teljesítette a termék kiszállítására vonatkozó igazolási kötelezettségét, az adóhatóság bizonyította az adózó által benyújtott adatok, dokumentumok hiteltelenségét, ezeknek a kiszállítás igazolására való alkalmatlanságát, a kiszállítás meg nem történtét.

Önmagában az a tény, hogy a felek között létrejött szerződés értelmében a fuvarozást nem az adózói eladó, hanem a vevő vállalta, még nem ad alapot jóhiszemű eljárásnak, a kellően körültekintő magatartásnak, ésszerű intézkedések megtételének megállapítására, mivel ezt az adott ügy körülményeire tekintettel az adóhatóság és a bíróság jogosult megvizsgálni és értékelni. A rendelkezésre álló adatokból egyértelműen megállapítható, hogy a CMR-ek fuvarozó rovatában a román társaság pecsétje található, ugyanakkor a fuvareszközök forgalmi rendszáma rovatban kivétel nélkül magyar forgalmi rendszámok kerültek feltüntetésre. az adózó képviselője saját nyilatkozata szerint is jelen volt az áru felrakodásakor, és a közigazgatási eljárás során részletes nyilatkozatot tett az ügylet egyéb körülményeire, így szerződéskötésre, vételár kifizetésre, átvétel igazolásra, elszállításra vonatkozóan. Ez tartalmazza azt is, hogy nem ellenőrizte, hogy a fuvareszközök kinek a tulajdonában állnak, a szállítók milyen megállapodás alapján járnak el, a járműveket kik vezetik. A határozatok egyértelműen rögzítik azokat az adatokat, tényeket, objektív körülményeket, amelyek bizonyították és alátámasztják azt az adóhatósági megállapítást, mely szerint az adózó nem csak hogy nem tudta igazolni a becsatolt CMR levelek hitelességét, a kiszállítás tényleges megtörténtét, hanem nem tette meg az ésszerűen elvárható intézkedéseket sem annak érdekében, hogy az adókijátszást elkerülje. Az adókijátszás tekintetében pedig egyértelmű adatok állnak rendelkezésre a nemzetközi megkeresés eredményeként. E körben utal még a Kúria arra is, hogy a román társaság dátumozás nélküli nyilatkozatai szerint Sz.-n, azaz Romániában vette át a gabonát, aminek nyilvánvalóan ellentmond az, hogy nem volt tárolásra alkalmas telephelye, és a CMR-ek szerint K.-n, tehát belföldön került átadásra a kukorica.

Tekintettel arra, hogy az adózó által becsatolt dokumentumokkal szemben az adóhatóság az Art. 97. §-ában foglaltaknak eleget téve bizonyította, hogy az áru ténylegesen nem került kiszállításra, az adómentes Közösségen belüli termékértékesítés jogszabályi feltételei nem valósultak meg, ezért az adóhatóság és az elsőfokú bíróság is jogszerűen tekintette az adásvételt belföldi értékesítésnek, e körben az adóhatóságot további bizonyítás nem terhelte.

Kfv.III.37.826/2014/6.

Lényeges eljárási jogalkotást követ el az elsőfokú bíróság, ha nem dönt a peres fél előzetes döntéshozatal kezdeményezése iránti kérelméről és nem tesz eleget indoklási kötelezettségéről.

A Pp. 155/A. § (1) bekezdése szerint a bíróság az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását az Európai Közösséget létrehozó Szerződésben foglalt szabályok szerint kezdeményezheti. A 155/A. § (2) bekezdése többek között kimondja, hogy az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezéséről a bíróság végzéssel határoz, egyidejűleg a per tárgyalását felfüggeszti. A 155/A. § (3) bekezdése értelmében az előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező végzés ellen külön fellebbezésnek van helye. Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelem elutasítása ellen külön fellebbezésnek nincs helye.

A peres iratokból megállapítható, hogy a felperesek az elsőfokú bíróságra 2012. április 27-én érkezett 147. alszámú iratukban indítványozták a Pp. 155/A. §-a alapján, hogy a bíróság kezdeményezze a Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását. Ezen felperesi indítványról az elsőfokú bíróság nem döntött, annak nem adott helyet, de nem is utasította el. Az indítvánnyal kapcsolatban sem az előterjesztését követő tárgyaláson, sem később végzést nem hozott, az ítélet erről nem tesz említést.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság fenti mulasztása az ügy érdemi elbírálására kiható lényeges eljárási jogszabálysértést valósított meg. Az elsőfokú bíróság köteles lett volna az indítványt elbírálni és arról végzést hozni.

A Pp. 213. § (1) bekezdése szerint az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben, illetőleg a 149. § alapján egyesített perekben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre.

A Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az azokra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Az egyes kapcsolódó tevékenységek vizsgálatának elmulasztása körében a felperesek keresetlevelükben utaltak az Irányelv rendelkezéseinek megsértésére, ebben a vonatkozásban álláspontjukat részletesen a 147. alszámú iratban fejtették ki. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére ítéletében az Irányelvre nem hivatkozott, nem tette vizsgálat tárgyává annak alkalmazhatóságát a konkrét tényállásra.

A jogerős ítélet indokolásának tartalmaznia kell a döntés alapjául szolgáló jogszabályokat, az értékelt bizonyítékok felsorolását, a mellőzött bizonyítékok megjelölését, a bizonyítékok összevetését és a pontosan rögzített kereseti kérelemre kellő alaposággal kell reagálnia. Nem bírálható felül érdemben az az ítélet, amelynek indokolása nem felel meg az eljárási szabályoknak.

A fentiekre tekintettel a jogerős ítélet sérti a Pp. 155/A. §-át, 213. § (1) bekezdését és 221. § (1) bekezdését. Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló felperesi indítvány el nem bírálása, több perbe vitt kereseti kérelem elbírálásának hiánya és a fenti indokolásbeli hiányosságok olyan, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási jogszabálysértések, melyekre figyelemmel a jogerős ítélet érdemben nem bírálható felül. A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alkalmazásával hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Az új eljárás során az elsőfokú bíróságnak először döntenie kell a felperesek előzetes döntéshozatal kezdeményezése iránti indítványáról. A közigazgatási peres eljárást lezáró ítéletben a közigazgatási és munkaügyi bíróságnak döntenie kell valamennyi, határidőben megjelölt jogszabálysértésről (kereseti kérelemről) és az ítélet indokolásának meg kell felelnie a Pp. 221. § (1) bekezdésében rögzített követelményeknek.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen tárgyú határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Golajan Tarakhel és családjának Svájc elleni ügye (29.217/12. sz. ügy)⁵⁸

Az első kérelmező Afganisztánból Pakisztánba ment, ahol találkozott a második kérelmezővel, akit feleségül vett. A pár ezt követően Iránba költözött, ahol 15 évig éltek. Ők és gyermekeik később Iránból Törökországba mentek, és onnan csónakon Olaszországba. A házaspár és öt legidősebb gyermekük Calabria partjainál értek partot 2011. július 16-án és azonnal alávetették őket az EURODAC azonosítási eljárásnak (fényképek és ujjlenyomatok rögzítése) miután hamis személyazonosságot adtak meg. Ugyanezen a napon egy befogadó intézményben helyezték el őket, és ott is maradtak 2011. július 26-ig, amikor átszállították őket a Menekültek Befogadó Központjába („CARA”) Bariba, minthogy valós személyazonosságuk megállapítást nyert. A kérelmezők 2011. július 28-án a Bariban lévő CARA-t engedély nélkül elhagyták és Ausztriába utaztak, ahol 2011. július 30-án ismét bejegyezték őket az EURODAC rendszerbe. Menedékjog iránti kérelmet nyújtottak be, amelyet nem fogadtak el. Ausztria 2011. augusztus 1-jén kérelmet nyújtott be az olasz hatóságokhoz, hogy vegyék át a kérelmezőket; a kérelmet 2011. augusztus 17-én hivatalosan is elfogadták. A kérelmezők később Svájcba utaztak, és a 2011. november 3-án menedékjog iránti kérelmet nyújtottak be. A Szövetségi Bevándorlási Hivatal (továbbiakban: "SZBH") 2011. november 15-én az első és második kérelmezőt kihallgatta, és kérte az olasz hatóságokat, hogy vegye át a kérelmezőket. Az olasz hatóságok hallgatólagosan elfogadták a kérést.

Az SZBH 2012. január 24-án úgy döntött, hogy nem vizsgálja a kérelmezők menedékjog iránti kérelmét azon az alapon, hogy – összhangban az Európai Unió Dublini Rendeletével, amely az Európai Unióval kötött társulási megállapodás szerint kötelező Svájcra – Olaszország a kérelem elbírálásáért felelős állam. Az SZBH ezért elrendelte a kérelmezők kitoloncolását Olaszországba. A kérelmezők 2012. február 2-án a Szövetségi Közigazgatási Bírósághoz fellebbeztek, amely 2012. február 9-ei ítéletével elutasította a fellebbezést. A kérelmezők az eljárás újrafelvételét és a svájci menedékjog megadását kérték az SZBH-tól. A kérelmet továbbították a Szövetségi Közigazgatási Bíróságnak, amely azt a 2012. február 9-ei ítélet elleni „felülvizsgálati kérelem”-nek minősítette, és 2012. március 21-én elutasította azon az alapon, hogy a kérelmezők semmilyen új érvet nem terjesztettek elő.

A kérelmezők az Emberi Jogok Európai Bíróságához fordultak, és ideiglenes intézkedésként kérték az Olaszországba való kitoloncolásuk felfüggesztését. A kérelemnek helyt adtak, és a Hivatal 2012. május 18-án értesítette a svájci Kormányzat ügyvivőjét, hogy az illetékes tanács elnöke, úgy döntött, figyelmezteti a svájci hatóságokat, hogy a kérelmezők ne toloncolják ki Olaszországba a Bíróság előtti eljárás idején.

A kérelmezők – az Egyezmény 3. cikkére hivatkozással – egyebek mellett azt állították, hogy ha „a gondozásukkal kapcsolatos egyedi biztosítékok hiányában” küldik őket vissza Olaszországba, akkor a menedékkérők számára biztosított befogadó intézmények „rendszerszintű hiányosságai” miatt embertelen és megalázó bánásmódnak lennének kitéve Olaszországban.

A menedékkérők számára Olaszországban biztosított befogadó intézmények általános helyzetével kapcsolatban, a Bíróság már korábban észlelte, hogy mind az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának Ajánlásai, mind az Európa Tanács Emberi Jogi Biztosának jelentése, amelyeket 2012-ben tettek közzé, számos mulasztásra utal. Anélkül, hogy belemenne az Olaszországban élő hajléktalan menedékkérők pontos számával kapcsolatos vitába, a Bíróság kiemelte, hogy a kirívó eltérés van a 2013-ban előterjesztett menedékkérelmek száma (több mint 14.000), és a SPRAR [Sistema di Protezione per

⁵⁸ Az ítéletet a Nagykamara 2014. november 4-én hozta.

richiedenti Asilo e rifugiati] hálózathoz tartozó létesítményekben rendelkezésre álló helyek száma (9.630 férőhely) között.

A rendelkezésre álló létesítményekben uralkodó életkörülmények tekintetében a Bíróság kiemelte, hogy az ENSZ Menekültügyi Főbiztosa 2013-as Ajánlásaiban számos problémát leírt, nem jelzett azonban széleskörű erőszakra vagy egészségtelen feltételekre utaló helyzetet, és hangsúlyozta az olasz hatóságok által a menedékkérők befogadási feltételeinek javítása érdekében tett erőfeszítéseket. Az Emberi Jogi Biztos 2012-es jelentésben jelzett bizonyos problémákat a sürgősségi befogadó állomásokon a jogi segítségnyújtással, ellátással és pszichológiai segítséggel, a sérülékeny személyek azonosításához igénybe vett idő, és a családi egység átszállítás során való fenntartásával kapcsolatban,

A Bíróság emlékeztetett, hogy „különösen hátrányos helyzetű és veszélyeztetett” csoportként, a menedékkérők „különleges védelmet” igényelnek az Egyezmény 3. cikke alapján. E „különleges védelem” követelménye különösen fontos, ha az érintett személyek gyerekek, még ha szüleik társaságában vannak is.

Tekintettel az olaszországi befogadási rendszer jelenlegi helyzetére, fennáll annak lehetősége, hogy az ebbe az országba szállított menedékkérők jelentős része szállás nélkül vagy túlszűfolt szállásokon lesz elhelyezve, egészségtelen és erőszakos környezetben. A svájci hatóságok kötelesek lettek volna biztosítékokat szerezni olasz társszerveiktől, hogy a kérelmezőket Olaszországba való megérkezésükkor olyan létesítmények és környezet fogadja, amely alkalmazkodik a gyermekek életkorához, és hogy a családot egyben tartják.

A Bíróság kiemelte, hogy az olasz Kormányzat szerint a gyermekes családokat a különösen veszélyeztetett kategóriába tartozónak tekintették, és rendszeren a SPRAR hálózaton belül gondoskodtak róluk. Ugyanakkor az olasz Kormányzat nem közölt semmilyen további részletet azokról a különleges feltételekről, amelyek között a hatóságok gondoskodni fognak a kérelmezőkről.

A kérelmezők majdani befogadására szolgáló, különleges befogadó létesítménnyel kapcsolatos részletes és megbízható tájékoztatás hiányában a szállásuk fizikai körülményeit és az a kérdést illetően, hogy vajon a családot egyben tartják-e, a Bíróság úgy ítélte, hogy a svájci hatóságok nem rendelkeztek kellő biztosítékkal arra, hogy a kérelmezőkről – ha visszatérnek Olaszországba – a gyermekek életkorához igazodó módon fognak gondoskodni. Ha a svájci hatóságok visszaküldenék a kérelmezőket Olaszországba anélkül, hogy az olasz hatóságoktól előzőleg egyedi garanciákat kaptak volna arra, hogy a gyermekek életkorához igazodó módon fognak róluk gondoskodni, és hogy a család együtt marad, akkor ezzel megsértenék az Egyezmény 3. cikkét.

2. De Luca Olaszország elleni ügye (43.870/04. számú ügy)⁵⁹

1993 decemberében Benevento önkormányzata bejelentette fizetéseképtelenségét egy 1989-es törvényerejű rendeletnek megfelelően. A következő hónapban a pénzügyei intézésével egy különleges felszámoló bizottságot (OSL) bíztak meg. Az 1989-es rendelet – egy 2000-es törvényerejű rendelettel történt – módosítása értelmében nem indítható végrehajtási eljárás az OSL által összeállított jegyzéken szereplő adósságok tekintetében, és a kérdéses időszakban a fizetéseképtelen önkormányzat nem kötelezhető az adóssága után járó törvényes kamat fizetésére vagy az inflációval okozott kár megtérítésére. Ezt a szabályt egy 2004-es törvény kiterjesztette a kérelmező igényéhez hasonló igényekre is, amelyeket egy bírói döntés ismert el a fizetéseképtelenség megállapítását követően.

A kérelmező 1992-ben kártérítési keresetet indított az önkormányzat ellen. 2002 júliusában a bíróság 17.000,-Euró összegű kártérítést ítelt meg a kérelmezőnek. 2005 júniusában, megfontolva az igényt, az OSL elismerte, hogy az önkormányzat közel 40.000,-Euroval tartozik a kérelmezőnek. Egy másik hitelező 2003 júliusában le akarta foglaltatni az önkormányzat vagyont, de az önkormányzat ellentmondott; ezt követően végrehajtási eljárást indított a 2002-es bírósági ítélet alapján, de kérelmét 2004-ben hivatalból elutasították. Az OSL 2006-ban egyezségi ajánlat keretében felajánlotta a kérelmezőnek, hogy a tartozás 80%-át megfizeti, ezt a kérelmező azonban nem fogadta el.

A kérelmező – az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikkére hivatkozva – azt sérelmezte, hogy lehetetlen

⁵⁹Az ítélet 2014. november 18-án vált véglegessé.

volt biztosítani az önkormányzatot kártérítés megfizetésére kötelező ítélet végrehajtását, továbbá – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére hivatkozással – azt, hogy nem állt a rendelkezésére hatékony jogorvoslat, amivel kikényszeríthette volna a bírósági ítélet végrehajtását, és hogy a fizetésképtelen önkormányzat pénzügyeit egy igazgatási testületre bízta, és semmilyen eszköze sem volt arra, hogy az OSL munkájának és az adósságrendezési eljárás ellenőrzését kérhesse.

A Bíróság emlékeztetett: egy „igény” az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke értelmében „tulajdon”-nak minősülhet, ha kellőképpen megállapítható annak érvényesíthetősége; jelen esetben ez a helyzet. Benevento városa fizetésképtelenségének megállapítását, továbbá a 2000. évi törvényerejű rendelet és a 2004. évi törvény hatályba lépését követően azonban lehetetlen volt a kérelmező számára, hogy végrehajtást indítsanak a várossal szemben, amely elmulasztotta tiszteletben tartani adósságait, megsértve a kérelmező tulajdonának békés élvezetéhez való jogát. Sőt azáltal, hogy elmulasztották a bírósági ítéletet végrehajtani, a hazai hatóságok megakadályozták a kérelmezőt abban, hogy megkapja azt a pénzt, amelynek kifizetését okszerűen várhatta. Továbbá, még ha a kérelmezők el is fogadták volna az OSL ajánlatát, úgy még mindig elvesztették volna a nekik járó összeg 20 %-át, és köteles lett volna lemondani a törvényes kamatokról és a pénzromlást ellensúlyozására neki megítélt összegről. A Bíróság elutasította a Kormányzat azon érvelését is, hogy az önkormányzat fizetésképtelenségének különleges körülményei igazolják azt a tényt, hogy a teljes tartozást nem elégtették ki teljesen, és hogy a tartozás 80%-ának kifizetésére vonatkozó ajánlat a hatóságok az iránti elkötelezettségét mutatta, hogy a tartozások megfizetése során minden hitelezőt egyenlően kezeljenek. Állami testületként egy helyi hatóság nem használhatja a pénzügyi nehézségeket kifogásként, hogy ne tartsa tiszteletben egy ellene hozott ítéletből eredő kötelezettségeit. Ezzel összhangban A Bíróság ezzel összhangban arra a következtetésre jutott, hogy az Első kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkét megsértették.

A Bíróság emlékeztetett, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében biztosított bírósághoz fordulás joga látszólagos lesz, ha egy Szerződő Állam hazai jogrendszere megengedi, hogy egy jogerős, kötelező erejű bírósági döntés az egyik fél hátrányára működésképtelen maradjon, és ezért az ítélet végrehajtását az Egyezmény 6. cikkének alkalmazási körében a „tárgyalás” integráns részének kell tekinteni.

A jelen ügyben a kérelmező bírósághoz való jogának a 2000. évi törvényerejű rendelet és a 2004. évi törvény hatályba lépését követő korlátozása a hitelezőkkel szembeni egyenlő bánásmód biztosításának törvényes célját követte. Az önkormányzattal szembeni végrehajtás tilalmának azonban addig kellett hatályban maradnia, amíg az OSL által előterjesztet számlákat jóváhagyták, egy olyan eljárásban, amelynek hossza teljességgel a kérelmező ellenőrzési körén kívül esett. Valójában, noha az önkormányzat már 1993-ban bejelentette a fizetésképtelenségét, azonban a Bíróságot a mai napig nem tájékoztatták arról, hogy bármelyik számlát jóváhagyták volna.

Bár a kérelmező igényét egy 2003 novemberben kihirdetett ítélet elismerte, a kérelmezőt a fentiekre tekintettel mégis túlzottan hosszú ideig megfosztották a bírósághoz fordulás jogától. Mivel így áll a dolog, a kérelmező bírósághoz forduláshoz való jogába való beavatkozás aránytalan volt. A Bíróság ezzel összhangban úgy ítélte, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

A Bíróság a kérelmezőnek 50.000,-Euro vagyoni és nemvagyoni kártérítést ítél meg.

3. Sabah Jaloud Hollandia elleni ügye (47.708/08. sz. ügy)⁶⁰

Irak 2003-as, az Amerikai Egyesült Államok által vezetett fegyveres erők szövetsége általi megszállását követően a holland Kormányzat csapatokkal járult hozzá az Iraki Stabilizációs Erőhöz (továbbiakban: SFIR). 2003 júliusától 2005 márciusáig holland csapatok állomásoztak a délkelet-iraki Al-Muthanna tartományban, amely az Egyesült Királyság fegyveres erői egy tisztjének parancsnoksága alatt álló Délkeleti Többnemzetiségű Körzet (továbbiakban: DKTK) részét képezte. A holland erők részvételét a DKTK-n belül egy Egyetértési Nyilatkozat szabályozta az Egyesült Királyság és a Holland Királyság között, amelyhez egy Harctéri Szabályzatot csatoltak. Mindkét dokumentum titkosított volt, és az is maradt.

60 Az ítéletet a Nagykamara 2014. november 20-án hozta.

2004. április 21-én, hajnali fél három körül egy hattagú holland járőr, amelyet A. hadnagy vezetett, megérkezett egy jármű-ellenőrző ponthoz, amely a fő utánpótlási útvonalon helyezkedett el az Al-Muthanna tartományban lévő Ar Rumajtah várostól északra. Az ellenőrzőpontnál már jelenlévő személyzet az Iraki Polgári Védelmi Erők (továbbiakban: IPVE) tagjaiból állt. Az ellenőrzőpont parancsnoka, H. S. őrmester, hívta ki a holland katonákat egy autós lövöldözést követően, amely hajnali negyed három körül történt. Ekkor egy autó közelítette meg az ellenőrzőpont, lassított, majd megfordult. Az ellenőrző pontot védő IPVE személyzetre tüzet nyitottak, és az IPVE viszonzta a tüzet. Senkit sem találtak el, az autó elhajtott és eltűnt.

Mintegy 15 perccel a holland katonák érkezése után, egy fekete Mercedes közeledett nagy sebességgel az ellenőrzőponthoz. Ez meglökte az út közepén felállított hordót, amely az ellenőrzőpontot jelentett, de ez nem állította meg. Ekkor lövéseket adtak le a gépkocsira: A. hadnagy 28 sorozatot lőtt ki egy Diemaco gépkarabélyból, és egy vagy több Kalasnyikov AK-47-es gépkarabélyt használó IPVE-tag is lőtt; a vezető ekkor megállította a gépkocsit. A kérelmező fia az anyósülésen ült; több helyen, köztük a mellkasán is eltalálták. A holland katonák kiemelték a gépkocsiból, és megpróbálták elsősegélyben részesíteni; körülbelül egy órával a lövöldözés után azonban megállapították, hogy meghalt.

A holland Királyi Katonai Rendészet (a holland fegyveres erők egyik ága) másnap délelőtt nyomozást indított. Lefoglalták H. S. őrmester AK-47-es és A. hadnagy Diemaco gépkarabélyát, továbbá a lövöldözéssel érintett Mercedes gépkocsit. Az érintett személyzetet kihallgatták, a kérelmező fiának testét Röntgen-vizsgálatnak és boncolásnak vetették alá. Az autó egyik vizsgálata azt sugallta, hogy mind bal, mind jobb oldalról lőtték. Mind a Röntgen-vizsgálat, mind a boncolás fém tárgyakat talált a mellkasban, a boncolás lövedék-szilánkként azonosította ezeket, majd vizsgálatra átadták ezeket a bagdadi rendőrségnek. Ezek a vizsgálatok azonban nem tudták megállapítani, hogy melyik fegyverből lőtték ki a lövedékeket.

A kérelmező képviselője 2007 elején írt a holland hatóságoknak, tájékoztatást kérve arról, hogy folyik-e büntetőeljárás bármelyik holland katona ellen az események miatt. Egy ügyész válaszolt, állítva: a nyomozás adatai arra utaltak, hogy A. hadnagy önvédelemből cselekedett, tévesen reagálva az út túloldaláról érkező baráti tüzre, és ezért egyetlen holland katonát sem azonosítottak gyanúsítottként. Arra a következtetésre jutott továbbá, hogy a kérelmező fiát feltehetőleg egy iraki lövedék találta el. A kérelmező képviselője 2007 októberében kérelmet nyújtott be az Arnheimi Fellebbviteli Bíróság katonai tanácsához az A. hadnaggyal szembeni büntetőeljárás megindítása érdekében, sérelmezve, hogy fia lelövése polgári személy elleni szükségtelen erőszak alkalmazásának minősül. Ez a bíróság azonban 2008 áprilisában úgy találta, hogy A. hadnagy az út túloldaláról érkező baráti tüzet viszonzta, tévesen a gépkocsiból jövő ellenséges lövéseknek tartva azt, így az utasításai határain belül cselekedett, és ezért a büntetőeljárás megindításának megtagadására vonatkozó határozat helyes volt.

A kérelmező – az Egyezmény 2. cikkére hivatkozással – azt sérelmezte, hogy a fia lelövésével kapcsolatos vizsgálat nem volt kellőképpen sem független, sem hatékony.

A Bíróság először a holland Kormányzat azon kifogásával foglalkozott, hogy az Egyezmény 1. cikke értelmében a panasz nem esett Hollandia joghatósága alá. Ennek kapcsán a Bíróság különösen a következő pontokat emelte ki: Hollandia nem volt megfosztva a joghatóságától kizárólag azért, mert elfogadta egy brit tiszt operatív kontrollját. Miként az világosan kitűnik egy levélből, amelyet a Külügyi és Védelmi Miniszter írt a holland Parlamentnek 2003 júniusában a holland erők SFIR-ben való részvétele vonatkozásában, Hollandia visszatartotta a teljes parancsadási jogot az Irakban szolgáló katonai személyzete felett. Ez ugyancsak következik az DKTK-hoz adott, a holland Kormányzat által a Bíróság rendelkezésére bocsátott Egyetértési Nyilatkozat egy részletéből, hogy az erőszak alkalmazásával kapcsolatos különböző szabályok meghozatala az egyes küldő államok hatáskörében marad. Noha az ellenőrzőpont, ahol a lövöldözés történt, névleg iraki IPVE-személyzettel volt ellátva, a IPVE felügyeletét a szövetséges erők közül kikerülő tisztek látták el. E szempontokra figyelemmel a Bíróság úgy találta, hogy a holland katonák nem álltak valamely más hatalom, mint Irak vagy az Egyesült Királyság rendelkezése alatt. Tekintettel a körülményekre, amelyek között a kérelmező fia meghalt amikor az autó, amelyben utas volt, áthaladt egy holland tiszt parancsnoksága és közvetlen felügyelete alatt álló személyzettel ellátott ellenőrzőponton, a Bíróság

ügy találta, hogy az Egyezmény 1. cikke értelmében halála valóban Hollandia joghatósága alatt következett be. A panaszokat felvető tények a holland katonai személyzet, nyomozó- és igazságszolgálati hatóságok cselekedeteiből és mulasztásaiból erednek. Mint ilyenek, alkalmasak, hogy az Egyezmény alapján felvessék Hollandia felelősségét.

A Bíróság nem tudott egyetérteni a kérelmező azon panaszával, hogy a vizsgálat nem volt eléggé független. Azon az alapon kérdőjelezte meg a nyomozás kezdeti szakaszát lefolytató a Királyi Katonai Rendészeti Egység függetlenségét, hogy ugyanabban a laktanyában laktak mint az a katonai személyzet, amely fia halálával vádolt. Nem volt azonban bizonyíték arra, hogy ez a tény önmagában befolyásolta volna a Katonai Rendészet függetlenségét. Továbbá az a tény, hogy az ügyész nagyrészt a Királyi Katonai Rendészet jelentéseire támaszkodott, önmagában nem vet fel kérdést, tekintettel arra, hogy az ügyészek szükségképpen támaszkodnak a rendőrség az adatokra és támogatásra. Végül a Bíróság nem értett egyet, hogy a Fellebbviteli Bíróság katonai tanácsának – amely megerősítette azt a döntést, hogy nem indítanak büntetőeljárást A. hadnagy ellen, aki rálőtt a kérelmező fiát szállító gépkocsira – lerontja egy tényleges szolgálati viszonyban álló katonatiszt bírókénti jelenléte. A Bíróság többek között kiemelte, hogy a bíróság katona tagja bírói szerepkörében nem volt alávétve a katonai hatóság; funkcionális függetlensége megegyezett a civil bírakéval.

Ami a kérelmező azon panaszát illeti, hogy a vizsgálat nem volt kellően hatékony, a Bíróság észlelte, hogy a vizsgálatot valóban számos hiányosság jellemezte. Nevezetesen, a Fellebbviteli Bíróság katonai tanácsa arra szorítkozott, hogy megállapította: A. hadnagy önvédelemből cselekedett, tévesen viszonzva az út túloldaláról érkező baráti tüzet. Nem foglalkozott azonban bizonyos kérdésekkel, amelyek az alkalmazott erőszak arányossága szempontjából lényegesek lettek volna, különösen, hogy vajon több lövést adtak-e le, mint amennyi szükséges lett volna, és hogy a lövöldözésnek vége szakadt-e, amint a helyzet megengedte. A Bíróság észlelte, hogy az e kérdések szempontjából érdemi adatokat tartalmazó okiratokat – amelyeket a felek a Bíróság előtti eljárásban előterjesztettek – akkor nem bocsátották a holland igazságügyi hatóságok rendelkezésére. Különösen a lövöldözés idején az ellenőrző pontot védő iraki IPVE személyzet vallomásairól felvett hivatalos jegyzőkönyvet és a fegyvert használó IPVE személyzet nevét tartalmazó jegyzéket nem csatolták az ügy irataihoz. Továbbá volt egy több mint hat óras késés az eseményeket követően, mielőtt A. hadnagyot kihallgatták volna. Noha semmi sem utalt tisztességtelen játszámára, a pusztán tény, hogy semmilyen megfelelő lépést sem tettek a többi tanúval való összejátszása kockázatának csökkentésére, a vizsgálat megfelelősége hiányosságának minősül. Ami a kérelmező fia testének boncolását illeti, azt anélkül hajtották végre, hogy képzett holland hivatalos személy lett volna jelen. A boncolási jegyzőkönyv rendkívül rövid, nem volt részletes, és nem tartalmazott képeket. Végül, a kérelmező fiának testéből kivett, lövedék-szilánkként azonosított fémdarabok – lehetséges fontos tárgyi bizonyítékok – a későbbiekben ismeretlen körülmények között elvesztek.

A Bíróság elismerte, hogy a holland katonák és a nyomozók, egy idegen országban, ellenségeskedés utáni időszakban működve, nehéz körülmények között dolgoztak. Mindazonáltal a vizsgálat hiányosságai, amelyek súlyosan károsították annak hatékonyságát, nem tekinthetők elkerülhetetlennek, még az akkori körülmények között sem. A Bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a vizsgálat nem teljesítette az Egyezmény 2. cikkében megkövetelt előírásokat, így az Állam eljárási kötelezettsége tekintetében az Egyezmény 2. cikkét megsértették.

A Bíróság a kérelmező javára 25.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

A Kúria emberi jogi vonatkozású iránymutatásai

Büntető ügyszak

3/2014. (XI. 3.) BK vélemény

A Kúria Büntető Kollégiuma a 2/2013. (VII. 8.) BK véleménnyel módosított, a 2007. február 8. napján meghozott 1. BK vélemény C) részének a Be. 360-365. §-ához kapcsolódó 10. pontját az alábbi szöveggel tartja fenn:

„10. a) A Be. 361. §-ának (3) bekezdése, illetőleg a Be. 364. § (1) bekezdése alapján a másodfokú nyilvános ülésre vagy a tárgyalásra a vádlottat idézni – fogva léte esetén előállítása iránti intézkedni – kell.

A Be. 362. §-ának (1) és (3) bekezdése, illetőleg 364. § (1) bekezdése szerint a vádlott szabályszerű idézése [Be. 69. § (7) bek., 70. §] nélkül a másodfokú nyilvános ülés vagy a tárgyalás – az alábbi kivételtől eltekintve – a távollétében nem tartható meg, ezért a nyilvános ülés és a tárgyalás esetében egyaránt a vádlott idézésének szabályszerűségét vizsgálni kell.

b) A nyilvános ülés esetében (a tárgyalással ellentétben) a Be. nem rendelkezik arról, hogy az idézett (illetve előállított) vádlott előzetesen lemondhat-e a jelenlétéről, s ekkor távollétében a nyilvános ülés megtartható-e.

A Be. 362. § (1) és (3) bekezdésének, valamint 364. §-a (1) bekezdésének és 365. §-a (1) bekezdésének összevetéséből az következik, hogy a megidézett – illetve az előállítani rendelt fogva lévő – vádlottnak jogában áll előzetesen bejelenteni, hogy a tárgyaláson vagy a nyilvános ülésen nem kíván jelen lenni.

c) A másodfokú tárgyalásra szabályszerűen megidézett vádlott előzetesen bejelentheti, hogy a tárgyaláson nem kíván jelen lenni, ez esetben az eljárás távollétében lefolytatható. Előzetes bejelentés hiányában is megtartható a tárgyalás, ha a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést.

A másodfokú nyilvános ülés – szemben a másodfokú tárgyalásra és harmadfokú nyilvános ülésre vonatkozó szigorúbb szabályozással [Be. 365. § (1) bek., 394. § (2) bek.] – a szabályszerűen megidézett szabaddal levő vádlott távollétében is megtartható, függetlenül attól, hogy előzetesen bejelentette-e, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni, vagy jelentettek be a terhére fellebbezést.

Ha a fogva lévő és a szabályszerű idézéssel egyidejűleg előállítani rendelt vádlott előzetesen kéri a másodfokú nyilvános ülés távollétében megtartását, az távollétében is megtartható.

Az idézés szabályszerűségétől függetlenül – tehát a nem szabályszerű idézése esetében is – joghatályos a vádlottnak az a nyilvános ülés vagy tárgyalás távollétében megtartására vonatkozó előzetes nyilatkozata, amelyből egyértelműen kiderül, hogy a nyilvános ülésről, illetve a tárgyalásról (tényéről és időpontjáról) pontos tudomása van.

d) Miután a Be. 362. §-ának (4) és a 365. §-ának (2) bekezdése a nyilvános ülés, illetve a tárgyalás elmulasztása miatt az igazolás lehetőségét kizárja, a Be. 70/A. §-ának rendelkezései nem alkalmazhatók.

Ez esetben ugyanis a vádlott ilyen nyilatkozata

– egyfelől (értelemszerűen) azt jelenti, hogy a vádlott birtokában volt az idézésben foglalt ismereteknek;

– másfelől (egyben) nem más, mint a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem jogáról való lemondás (Be. 70/A. §).

e) Az ismeretlen, vagy (külföldön, a magyar joghatóság számára) elérhetetlen helyen tartózkodó vádlott esetében – a Be. 529. §-ának (5), illetve 532. §-ának (4) bekezdése értelmében – a másodfokú eljárásban is át lehet térni a Be. XXV. Fejezete szerinti eljárásra.”

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bfv.II.400/2014/8.

1. Az első vizsgálandó kérdés a kizárt bírák állított részvétele az ítélet meghozatalában

a) A Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontja, illetőleg a Be. 373. §-a (1) bekezdésének II.b) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha az ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bírót vett részt.

Az alapügyben az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésének indokolásában az I. rendű terhelt terjesztett elő

a másodfokú bíróság kizárására irányuló – 2013. szeptember 30-án kelt és a másodfokú bírósághoz 2013. október 1-jén érkezett – indítványt, melyben a korábbi elítélése (elsőfokú ítélet 3. oldal) kapcsán kifogásolta a másodfokú tanács egyik bírójának korábbi elsőfokú és a másodfokú bíróság elnökének korábbi másodfokú tevékenységét. Arra jutott, hogy a másodfokú eljárásban elfogulatlan megítélés nem várható. Mivel az elfogultság a másodfokon eljáró törvényszék elnökét is érinti, a másodfokú bíróság kizárására tett indítványt. A kizárási indítvány tehát a Be. 21. §-a (1) bekezdésének e) pontján alapult.

A másodfokú bíróság 2013. október 10-én nyilvános ülést tartotta és ítéletet hozott, amely a kihirdetésekor jogerőre emelkedett. A másodfokú bírói tanács tagjai 2013. október 10-én, a másodfokon eljáró törvényszék további bírái ezt követően (ugyanis abban utalás van a tanács tagjainak már megtörtént nyilatkozatára) 2013. november 8. napjával (ekkor került sor a kizárási ügy felterjesztésére) bezárólag nyilatkoztak. A másodfokú bíróság elnöke és a másodfokú bírói tanács tagjain túl egy másik törvényszéki bíró magát elfogultnak jelölte meg a nyilatkozatában.

Az Ítélet tábla a 2013. december 10-én hozott Bkk.III.539/2013/2. számú végzésével a másodfokú bíróság kizárását megtagadta. A kizárási tárgyában hozott végzés arra korlátozódott, hogy a kizárási indítványban megjelölt „két bíró” korábbi eljárása miatt nem kizártak a másodfokú bíróság bírái. Az Ítélet tábla ugyanakkor hivatalból nem döntött abban a kérdésben, hogy az elnök által magával szemben bejelentett kizárási ok kizáróvá teszi-e az általa vezetett másodfokú bíróság valamennyi bíróját az eljárásból.

b) A pártatlan bírósághoz való jog mindenkit megillető emberi jog, amelyet egyrészt az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülészakán, 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (14. cikk 1.), másrészt az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (6. Cikk 1.), valamint Magyarország Alaptörvénye [XXVIII. cikk (1) bekezdés] is biztosít.

Az Alkotmánybíróság a korábbi Alkotmány (1948. évi XX. törvény) 57. §-ának (1) bekezdésben mindenki számára biztosított pártatlan bírósághoz való jog alkotmányos vizsgálatát először a 67/1995. (XII.7.) AB számú határozatában végezte el, majd ezzel a kérdéssel a 17/2001. (VI.1.) AB számú határozatában, utóbb pedig a 25/2013. (X.4.) AB számú határozatában foglalkozott.

A 25/2013. (X.4.) AB számú határozat kimondta: az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott felülvizsgálati eljárást megalapozhatja a Be. 21. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt elfogultsági okra alapított felülvizsgálati indítvány (rendelkező rész 1. pont) abban az esetben is, ha a kizárási ok a jogerős döntés meghozatalát követően merült fel; a törvény egyéb szabályainak megfelelő felülvizsgálati indítványt érdemben kell vizsgálni, értékelni és elbírálni (Indokolás [50]).

A 25/2013. (X.4.) AB számú határozat jelentősége mindenekelőtt abban áll, hogy megváltoztatta a Kúria korábban követett gyakorlatát, amely a támadott ügydöntő határozat jogerőre emelkedése után a Be. 21. §-a (1) bekezdésének e) pontjára alapított felülvizsgálati indítványt törvényben kizártnak tekintette.

c) A Kúria az érdemi vizsgálatot elvégezte, és megállapította, hogy a törvényben kizárt bíróra hivatkozás nem alapos.

A büntetőeljárás törvény rendjében a bíró kizárásának okai részben feltétlen (abszolút), részben relatív okok. A feltétlen okok [Be. 21. § (1) bekezdés a)-d) pont, Be. 21. § (3)-(4) bekezdés, Be. 22. §] zárt kört képezve tételesen és kimerítően meghatározottak. Fennállásuk esetén a bíró eljárása törvényi paranccsal, kötelező erővel kizárt. Ezekben az esetekben más szempont szerepet nem játszhat, mérlegelésnek helye nincs.

A kizártság relatív okait [Be. 21. § (1) bekezdés e) pont] előre nem lehet meghatározni. Számítalan helyzetből fakadó olyan akadályozó okok lehetnek, amelyek megléte esetén az ügy elfogulatlan megítélése a bírótól – értelemszerűen a feltétlen okoktól eltérő egyéb okból – nem várható. Ilyen esetekben a bíró kizárása vizsgálat és mérlegelés tárgya.

A Be. 22. §-a arról rendelkezik, hogy nem járhat el – a Kúria kivételével – az a bíróság, amelynek elnökével (vagy elnökhelyettesével) szemben a Be. 21. §-a (1) bekezdésének a)-c) pontjában meghatározott kizárási ok merült fel. A bíróság valamennyi bírójának kizárásához vezető okok között nem szerepelnek a Be. 21. §-a (1) bekezdésének e) pont szerinti relatív okok. Ebből pedig a logikai értelmezés alapvető szabálya – az ellenkezőből való következtetés elve (argumentum a contrario) alapján – az következik, hogy ha a törvényhozó kifejezett akarata szerint a bíróság elnökének (vagy elnökhelyettesének) elfogultsága önmagában nem vonhatja maga után az elnök (vagy elnökhelyettes) által vezetett bíróság minden bírójának a kizárását.

A Kúria a jelen ügyben az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) által kidolgozott kettős – szubjektív és objektív – pártatlansági tesztet alkalmazta {ismerteti: a 67/1995. (XII.7.) AB határozat indokolásának II.1. pontja, a 17/2001. (VI.1.) AB határozat indokolásának III.1. pontja, a 25/2013. (X.4.) AB határozat [27] bekezdése – továbbá pl. Bárd Károly: Emberi jogok és büntető igazságszolgáltatás Európában, Magyar Hivatalos Közlönykiadó, Budapest 2007, 110–113. oldal azzal, hogy a szerző szerint az EJEB a személyes és a funkcionális megkülönböztetéssel is él}.

A szubjektív teszt alapján az EJEB elsősorban az eljárt bírónak az ügyben tanúsított konkrét magatartását vizsgálja, vagyis azt, hogy rendelkezett-e olyan előítéllettel, volt-e olyan megnyilvánulása, amelyből a pártatlanságának hiányára lehet következtetni. Az objektív teszt annak a vizsgálatára, hogy függetlenül a bíró személyes magatartásától, a folyamodónak volt-e jogos, indokolt, objektíve igazolható oka a pártatlanság hiányának feltételezésére. Ehhez az EJEB részletesen vizsgálja, hogy a bíró korábban milyen jellegű eljárásban, milyen feladatokat látott el, és milyen annak a szervezetnek a belső felépítése, amelynek keretében a pártatlanságát kétségessé tevő döntések születtek.

A jelen ügyben a másodfokú bíróság tanácsának a bírái úgy nyilatkoztak, hogy nem elfogultak. Az ügyiratok áttekintésével sem volt fellelhető részükről semmiféle olyan körülmény, amely alapján az elfogultságuk felmerülhetett volna.

Bpkf.I.1648/2014/2.

Az ítéletábra törvényes indokok alapján, megalapozottan döntött a személyi szabadságot elvonó legsúlyosabb kényszerintézkedés további fenntartásáról. Végzésének indokolásában okszerűen mutatott rá arra, hogy a vádlottat az elsőfokú bíróság kiemelkedő tárgyi súlyú büncselekmény miatt ítélte életfogytiglani tartamú szabadságvesztésre, és a szabadságvesztés tartama miatt a kényszerintézkedés fenntartása indokolt. Emellett az Emberi Jogok Európai Bíróságának döntésére, valamint az irányadó bírói gyakorlatra hivatkozással helytállóan fejtette ki, hogy az előzetes letartóztatásban töltött eddigi időtartam sem lehet az előzetes letartóztatás szükségességét kizáró érv.

Az előzetes letartóztatásnak a Be. 327. § (2) bekezdésében meghatározott különös oka a Be. 129. § (2) bekezdésében felsoroltakon kívül esik; a szökés, elrejtőzés veszélye a nem jogerős ítéletben kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel vizsgálható. Ebből a szempontból pedig nincs jelentősége annak, hogy a terhelt a büntetőeljárás alatt eddig nem szökött meg, illetve nem rejtőzött el, mivel ez az előzetes letartóztatási ok kizárólag a nem jogerős határozatban kiszabott büntetés mértékére tekintettel alkalmazható.

Az előzetes letartóztatás okainak meglétét, a kényszerintézkedés szükségességét a bíróság nem csupán olyan körülményekre alapozhatja, amelyek teljes bizonyossággal megállapíthatóak. Elégséges az is, ha a bíróság döntése olyan adatokon alapul, amelyek tényszerűsége egyéb indokokkal alátámasztott, és ésszerű érvet szolgáltat arra a következtetésre, hogy a kényszerintézkedés alkalmazása a törvényi célok érdekében szükséges (BH 2012.285.I.). A bíróság ezért – az előzetes letartóztatás feltételeinek fennállása esetén – annak elrendelésétől illetve fenntartásától a vádlott személyi körülményeire vagy egyéb okokra hivatkozva sem tekinthet el.

Nem foghattak helyt a fellebbezésnek az ártatlanság vélelmére, illetve a vádlott tagadására vonatkozó érvei. Az előzetes letartóztatás intézménye ugyanis az ártatlanság vélelmének alapelveivel nem ellentétes, és nem tekinthető előre hozott büntetésnek, emiatt a kényszerintézkedéssel kapcsolatos döntés kapcsán nincs helye az addig feltárt bizonyítékok mérlegelésének.

Az ismételt felülvizsgálat során ugyanakkor nem merültek fel olyan körülmények, amelyek az előzetes letartóztatás megszüntetését, illetve enyhébb kényszerintézkedés elrendelését indokolnák.

Bpkf.II.1649/2014/3.szám

I. Ha a vádlott a bejelentett lakóhelyén nem él, éveken át ismeretlen helyen tartózkodik és olyan lakásban fogják el, ahová nem volt bejelentve – akkor megszökött. A szökés ugyanis azt jelenti, hogy a terhelt "lopva" (titokban) elhagyja ismert tartózkodási helyét. Az elrejtőzés ellenben tartalmilag az eltávozás nélküli rejtkehelyre vonulás vagy a hatóság általi elérhetetlenséget célzó más magatartás tanúsítása. Ez utóbbi körbe tartozik például a hamis személyazonosság teremtése, a külső megváltoztatása.

II. Mind a megszökés, mind az elrejtőzés egy múltban már bekövetkezett esemény, s ekként a Be. 129. § (2) bekezdése a) pontjának 1., illetőleg 2. fordulata szerinti előzetes letartóztatási ok. Ez értelemszerűen más, és több, mint a szökés, elrejtőzés veszélye.

Az ítéletábra tehát törvényesen járt el, amikor megvizsgálta az I. rendű és a II. rendű vádlott előzetes letartóztatásának indokoltságát, ugyanis az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése esetén az előzetes letartóztatásról (és más személyi szabadságot elvonó vagy korlátozó kényszerintézkedésről) a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben határoz (Be. 368. §).

A vádlottak esetében az vizsgálendő, hogy az előzetes letartóztatás indokoltága tényszerű alapon áll-e, amely ésszerűen alátámasztott-e, az abból vont következtetés okszerű-e, s ekként a kényszerintézkedés alkalmazása célszerű-e (EBH 2009.2025).

Az ítéletábra helyesen hivatkozott a BH 2009.7.II. szám alatt közreadott jogesetre, miszerint a közérdek előtérbe léphet a személyi szabadság tiszteletben tartásának követelményével szemben. A Kúria a közérdek körébe sorolja azt is, amikor a felrótt bűncselekmény büntetési tétele alapján a kiszabható büntetés olyan tetemes, hogy abból a szökés, elrejtőzés veszélyére vonható megalapozott következtetés. E következtetés alapja tény, éspedig a büntetési tétel ténye.

Az ítéletábra ezt meghaladóan helytállóan érvelt a szökés, elrejtőzés veszélye mellett a munkahely és a rendszeres legális jövedelem hiányával is, merthogy a társadalmi kötődés lazasága esetén a szóban lévő veszély értelemszerűen nagyobb.

Az ítéletábra megjelölte, hogy az I. rendű vádlott a bejelentett lakóhelyén nem élt, éveken át ismeretlen helyen tartózkodott, olyan lakásban fogták el, ahová nem volt bejelentve. Ebből viszont nem vonta le azt a következtetést, hogy az I. rendű vádlott ténylegesen megszökött.

A szökés ugyanis azt jelenti, hogy a terhelt "lopva" (titokban) elhagyja ismert tartózkodási helyét. Az elrejtőzés ellenben tartalmilag az eltávozás nélküli rejtkehelyre vonulás vagy a hatóság általi elérhetetlenséget célzó más magatartás tanúsítása. Ez utóbbi körbe tartozik például a hamis személyazonosság teremtése, a külső megváltoztatása.

Mind a megszökés, mind az elrejtőzés egy múltban már bekövetkezett esemény, s ekként a Be. 129. § (2) bekezdése a) pontjának 1., illetőleg 2. fordulata szerinti előzetes letartóztatási ok. Ez értelemszerűen más, és több, mint a szökés, elrejtőzés veszélye.

A Kúria az egyértelműsítés érdekében az előzetes letartóztatás fenntartásának okaként az I. rendű vádlott tekintetében a Be. 129. § (2) bekezdése a) pontjának 2. fordulata (megszökött), míg a II. rendű vádlott tekintetében a Be. 129. § (2) bekezdése b) pontjának 1. fordulata (szökés, elrejtőzés veszélye) jelöli meg.

Mindez egyben azt is jelenti, hogy az előzetes letartóztatás a jelen esetben a vádlottak tekintetében szükségszerű és arányos kényszerintézkedés. Az eljárás célja a személyi szabadság ennél enyhébb korlátozásával nem biztosítható, s ennek ellenében a vádlottak Kúria által számba vett személyi körülményei közömbösek.

Gfv.VII.30.360/2014/7.

A pénzügyi intézménynek a Magyar Állam ellen általános szerződési feltételekhez kapcsolódó vélelem megdöntése iránti perben a felperesnek azt kell tudnia bizonyítani, hogy az általa megjelölt általános szerződési feltételek a 2014. évi XXXVIII. törvény 4. § (1) bekezdésében írt összes feltételnek megfelelnek. A hivatkozott törvény – a felperes által megjelölt okokból – nem alaptörvény-ellenes és nem sérti az EU jogát sem, ezért a perben a jogvita eldöntéséhez nem kellett sem az Alkotmánybíróság eljárását, sem az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezni.

fb) A tulajdonhoz való jog sérelme

A Charta 17. cikke a tulajdonhoz való jog védelméről rendelkezik. E jog megfelel az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben (a továbbiakban: Egyezmény) biztosított hasonló jognak, ezért a Charta 52. cikk (3) bekezdése értelmében tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni az említett Egyezményben szereplővel. Ezt az értelmezést támasztják alá a Charta 17. cikkéhez fűzött magyarázatok (HL C 303, 2007.12.14., 17. o.), amelyeket az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdése és a Charta 52. cikk (7) bekezdése alapján a tagállami bíróságoknak is figyelembe kell venniük. A magyarázatok kifejezetten utalnak arra, hogy a Charta 17. cikke az Egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyvének (a továbbiakban: kiegészítő jegyzőkönyv) 1. cikkén alapul, és a szövegezési eltérésektől függetlenül azonos tartalommal és terjedelemben szabályozza a kérdéses alapjogot.

Az Egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyvének a tulajdon védelméről szóló 1. cikkének első fordulata a következőképpen rendelkezik: „Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tisztelgetben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.”

Mivel az Egyezmény az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) joggyakorlata alapján autonóm módon határozza meg a javak és a tulajdon fogalmát, a Kúriának – függetlenül attól, hogy ez az igény a magyar jog alapján hogyan minősül – vizsgálnia kell, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében említett „várománya” az Egyezmény alapján tulajdoni védelmet élvez-e, illetve történt-e az Egyezmény értelmében tulajdontól való „megfosztás”.

Az EJEB gyakorlata a vagyon fogalmát kiterjesztően értelmezi és számos gazdasági érdeket minősít a tulajdonnal azonos védelem alá esőnek. Az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke azonban csak olyan jogok védelmét biztosítja, amelyekkel a fél a nemzeti jog alapján rendelkezik vagy valaha rendelkezett, vagyis amelyek esetében fogalmilag felmerülhet a „megfosztás” kérdése. Olyan jogok megszerzése és gyakorlása, ami a felet a nemzeti jog alapján sohasem illette meg, az Egyezmény alapján nem követelhető [Marckx v. Belgium, A31 (1979); X v. Német Szövetségi Köztársaság, App. No. 8410/78 (1979); S. v. Egyesült Királyság, App. No. 11716/85 (1986)].

Jelen esetben a felperes olyan gazdasági érdeke sérelmét tekinti tulajdonelvonásnak, amely kizárólag tisztességtelen egyoldalú kamat-, költség-, vagy díjemelést lehetővé tevő szerződéses kikötésen alapul. Az uniós és magyar jog alapján ezek a kikötések semmiesek, vagyis a fogyasztó számára nem jelenthetnek kötelezettséget, a pénzügyi intézmény számára pedig értelemszerűen nem keletkeztethetnek jogosultságot.

A Kúria e körben visszautal saját korábban kifejtett álláspontjára, illetve az AB határozatára, amely szerint a Törvény sem a tisztességtelenség tartalma, sem annak jogkövetkezményei tekintetében nem tartalmaz visszaható hatályú jogalkotást (AB határozat, Indokolás [71]-[114]). Vagyis a Törvény alapján vizsgálандó szerződéses kikötések semmissége nem a Törvény, hanem az uniós és magyar jog 2004. május 1-je óta létező tartalma alapján állt be. A felperes tehát érvényesen sohasem rendelkezett olyan vagyoni igénnyel, ami kizárólag tisztességtelen egyoldalú kamat-, költség-, vagy díjemelést lehetővé tevő szerződéses kikötésen alapul. Ebből következően ebben a körben fogalmilag nem merülhet fel a „megfosztás” kérdése.

A fentiek alapján a Törvény tehát nem tartalmaz olyan rendelkezést, ami a felperes által hivatkozott okból ellentétes lenne a Charta 17. cikkében foglalt rendelkezésekkel.

fc) A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelme

A Charta 47. cikke a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogról rendelkezik. A Charta 47. cikkéhez fűzött magyarázatok szerint a cikk az Egyezmény 13. cikkén, illetve 6. cikk (1) bekezdésén alapul, amit az EU Bíróság joggyakorlata is megerősít (C-93/12. sz. ET Agroconsulting ügy, 59. pont és az ott hivatkozott joggyakorlat). A Charta által biztosított jogvédelem több szempontból kiterjedtebb, mint az Egyezmény által nyújtott védelem, a jelen ügyben alkalmazandó hatékony jogorvoslat és tisztességes eljárás szempontjából viszont az alapelv tartalma és terjedelme a két szabályozásban megegyezik.

Az AB határozat az Egyezmény rendelkezéseivel összefüggésben is részletesen vizsgálta a felperesi előadással azonos tárgyú indítványokat. Megállapította, hogy a Törvényben meghatározott keresetindítási határidő nem ütközik az Egyezmény 6. cikk (1) bekezdésébe (AB határozat, Indokolás [162]). Az AB határozat – a Kúria fent kifejtett jogértelmezésével egybehangzóan – ugyancsak megállapította, hogy a Törvény alapján bár a bizonyítás lényege banki okiratokon alapul, „tanú és szakértő meghallgatásának az igénye nem eleve kizárt” (AB határozat, Indokolás [170]). A Törvény azt sem zárja ki, hogy a felek az eljárásban álláspontjukat előadják.

A Törvény tehát nem tartalmaz olyan rendelkezést, ami a felperes által hivatkozott okból ellentétes lenne a Charta 47. cikkében foglalt rendelkezésekkel.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztoivits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.